

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

7 maja 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 161/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 161/02	Decyzja Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie świąt urzędowych i wakacji sądowych	2
---------------	---	---

Sąd

2018/C 161/03	Decyzja Sądu z dnia 21 marca 2018 r. w sprawie wakacji sądowych	4
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 161/04	Sprawy połączone C-52/16 i C-113/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – „SEGRO” Kft. / Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Günther Horváth / Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16) (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 63 TFUE — Swobodny przepływ kapitału — Prawo użytkowania gruntów rolnych — Uregulowanie krajowe zastrzegające możliwość nabycia w przyszłości takiego prawa jedynie przez bliskich krewnych właściciela gruntów i znoszące, bez zapewnienia odszkodowania, prawa uprzednio nabyte przez osoby prawne lub osoby fizyczne niemogące wykazać więzi bliskiego pokrewieństwa z rzeczonym właścicielem)	5
---------------	--	---

2018/C 161/05	Sprawa C-127/16 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. – SNCF Mobilités, dawniej Société nationale des chemins de fer français (SNCF) / Komisja Europejska, Republika Francuska, Mory SA, w likwidacji, Mory Team, w likwidacji (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Sernamu — Pomoc na restrukturyzację oraz dokapitalizowanie, gwarancje i zrzeczenie się przez SNCF wiarytelności względem Sernamu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Sprzedaż całości aktywów — Pojęcie „sprzedaży” — Pomylenie przedmiotu i ceny sprzedaży całości aktywów — Przejrzyste i otwarte postępowanie — Kryterium prywatnego inwestora — Zastosowanie tej zasady do przeniesienia całości aktywów — Środki wyrównawcze)	6
2018/C 161/06	Sprawy połączone C-274/16, C-447/16 i C-448/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Amtsgericht Düsseldorf i Bundesgerichtshof – Niemcy) – flightright GmbH / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Roland Becker / Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Mohamed Barkan i in. / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16) [Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 7 pkt 1 — Pojęcie „umowy lub roszczenia wynikającego z umowy” — Umowa o świadczenie usług — Lot łączony realizowany przez różnych przewoźników lotniczych — Pojęcie „miejsca wykonania” — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Prawo pasażerów lotniczych do odszkodowania z tytułu odmowy przyjęcia na pokład i dużego opóźnienia lotów — Powództwo odszkodowawcze przeciwko obsługującemu lot przewoźnikowi lotniczemu nieposiadającemu siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub z którym pasażerów nie łączy żaden stosunek umowny]	6
2018/C 161/07	Sprawa C-284/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Slovenská Republika / Achmea BV (Odesłanie prejudycjalne — Dwustronna umowa inwestycyjna zawarta w 1991 r. między Królestwem Niderlandów a Czechą i Słowacką Republiką Federacyjną i mająca nadal zastosowanie między Królestwem Niderlandów a Republiką Słowacką — Postanowienie umożliwiające inwestorowi umawiającej się strony wszczęcie sprawy przed sądem polubownym w przypadku sporu z drugą umawiającą się stroną — Zgodność z art. 18, 267 i 344 TFUE — Pojęcie „sądu” — Autonomia prawa Unii)	7
2018/C 161/08	Sprawa C-395/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – DOCERAM GmbH / CeramTec GmbH [Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Wzór wspólnotowy — Artykuł 8 ust. 1 — Cechy postaci produktu wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej — Kryteria oceny — Istnienie alternatywnych wzorów — Uwzględnienie punktu widzenia „obiektywnego obserwatora”]	8
2018/C 161/09	Sprawa C-494/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Trapani – Włochy) – Giuseppe Santoro / Comune di Valderice; Presidenza del Consiglio dei Ministri (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Praca na czas określony — Umowy zawierane z pracodawcą z sektora publicznego — Sankcje za nadużywanie umów o pracę na czas określony — Zasady równowagi i skuteczności)	9
2018/C 161/10	Sprawa C-560/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – E.ON Czech Holding AG / Michael Dédouch, Petr Streitberg, Pavel Suda [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja wyłączna — Artykuł 22 pkt 2 — Ważność uchwał organów spółek lub osób prawnych mających swoją siedzibę na terytorium państwa członkowskiego — Wyłączna jurysdykcja sądów tego państwa członkowskiego — Uchwała walnego zgromadzenia spółki nakazująca obowiązkowe przeniesienie praw własności akcji należących do mniejszościowych akcjonariuszy tej spółki na rzecz akcjonariusza większościowego i określająca cenę wykupu, jaką akcjonariusz większościowy ma obowiązek im zapłacić — Postępowanie sądowe mające na celu kontrolę godziwości tej ceny wykupu]	9

2018/C 161/11	Sprawa C-579/16 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 marca 2018 r. – Komisja Europejska / FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S (Odwołanie — Pomoc państwa — Pojęcie „pomocy” — Pojęcie „korzyści gospodarczej” — Zasada podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Przesłanki stosowania i stosowanie — Kryzys finansowy — Kolejne interwencje w celu ratowania banku — Uwzględnienie bądź brak uwzględnienia przy ocenie drugiej interwencji zagrożeń wynikających ze zobowiązań podjętych przez państwo członkowskie przy pierwszej interwencji) . . .	10
2018/C 161/12	Sprawa C-651/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – DW / Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Zasiłek macierzyński — Obliczanie wysokości na podstawie dochodów ubezpieczonego uzyskanych w dwunastomiesięcznym okresie odniesienia — Osoba pełniąca podczas tego okresu służbę w jednej z instytucji Unii Europejskiej — Przepisy krajowe przewidujące ustalanie rozpatrywanej kwoty na 70 % średniej podstawy składki ubezpieczeniowej — Ograniczenie swobodnego przepływu pracowników — Zasada lojalnej współpracy)	11
2018/C 161/13	Sprawa C-31/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Francja) – Cristal Union, następca prawny Sucrerie de Toury SA / Ministre de l’Économie et des Finances [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. a) — Produkty energetyczne używane do produkcji energii elektrycznej — Obowiązkowe zwolnienie — Artykuł 15 ust. 1 lit. c) — Produkty energetyczne używane do połączonego wytwarzania ciepła i energii — Uprawnienie do zastosowania zwolnienia z opodatkowania lub obniżenia poziomu opodatkowania — Gaz ziemny używany w kogeneracji ciepła i energii elektrycznej]	11
2018/C 161/14	Sprawa C-64/17: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto – Portugalia) – Saeys Home&Garden NV/SA / Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 25 — Istnienie klauzuli prorogacyjnej — Porozumienie ustne, które nie zostało potwierdzone na piśmie — Klauzula zawarta w przywołanych na fakturach warunkach ogólnych sprzedaży — Artykuł 7 pkt 1 lit. b) — Umowa dystrybucji wyłącznej zawarta pomiędzy spółkami mającymi siedzibę w dwóch różnych państwach członkowskich i dotycząca rynku trzeciego państwa członkowskiego — Artykuł 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie — Ustalenie sądu właściwego — Miejsce wykonania zobowiązania charakterystycznego takiej umowy]	12
2018/C 161/15	Sprawa C-159/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța – Rumunia) – Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius / Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța [Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Cofnięcie rejestracji do celów VAT — Obowiązek uiszczenia VAT pobranego w okresie, podczas którego numer identyfikacyjny do celów VAT jest cofnięty — Nieuznanie prawa do odliczenia VAT związanego z nabyciami dokonanymi w tym okresie]	13
2018/C 161/16	Sprawa C-642/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 września 2017 r. w sprawie T-454/16, Arrigoni / EUIPO – Arrigoni Battista (Arrigoni Valtaleggio), wniesione w dniu 15 listopada 2017 r. przez Arrigoni SpA	14
2018/C 161/17	Sprawa C-67/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2017 r. w sprawie T-633/16, Bilde/Parlament, wniesione w dniu 30 stycznia 2018 r. przez Dominique Bilde	14
2018/C 161/18	Sprawa C-70/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 2 lutego 2018 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / A i in.	16

2018/C 161/19	Sprawa C-72/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona (Hiszpania) w dniu 5 lutego 2018 r. – Daniel Ustariz Aróstegui / Departamento de Educación del Gobierno de Navarra	17
2018/C 161/20	Sprawa C-84/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2017 r. w sprawie T-634/16, Montel/Parlament, wniesione w dniu 6 lutego 2018 r. przez Sophie Montel . . .	17
2018/C 161/21	Sprawa C-86/18: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga	19
2018/C 161/22	Sprawa C-87/18: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga	20
2018/C 161/23	Sprawa C-88/18: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga	20
2018/C 161/24	Sprawa C-95/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 9 lutego 2018 r. – Sociale Verzekeringsbank / F. van den Berg i H. D. Giesen	21
2018/C 161/25	Sprawa C-96/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 9 lutego 2018 r. – Soziale Verzekeringsbank / C.E. Franzen . . .	22
2018/C 161/26	Sprawa C-100/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 12 lutego 2018 r. – Línea Directa Aseguradora S.A. / Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros	23
2018/C 161/27	Sprawa C-103/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Domingo Sánchez Ruiz / Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)	23
2018/C 161/28	Sprawa C-105/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado	25
2018/C 161/29	Sprawa C-106/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Energía de Galicia (Engasa) S.A. / Administración General del Estado	26
2018/C 161/30	Sprawa C-107/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Duerocanto S.L. / Administración General del Estado	27
2018/C 161/31	Sprawa C-108/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U. / Administración General del Estado	28
2018/C 161/32	Sprawa C-109/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica / Administración General del Estado	29
2018/C 161/33	Sprawa C-110/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – José Manuel Burgos Pérez i María del Amor Guinea Bueno / Administración General del Estado	30

2018/C 161/34	Sprawa C-111/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Endesa Generación S.A. / Administración General del Estado	30
2018/C 161/35	Sprawa C-112/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA) / Administración General del Estado	31
2018/C 161/36	Sprawa C-113/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Parc del Segre S.A. i in. / Administración General del Estado	32
2018/C 161/37	Sprawa C-117/18 P: Odwołanie wniesione w dniu 14 lutego 2018 r. przez PGNiG Supply & Trading GmbH od postanowienia Sądu (pierwsza izba) dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH / Komisja Europejska	33
2018/C 161/38	Sprawa C-119/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Telefónica Móviles España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	34
2018/C 161/39	Sprawa C-120/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Orange España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	35
2018/C 161/40	Sprawa C-121/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 14 lutego 2018 r. – Vodafone España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	36
2018/C 161/41	Sprawa C-123/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-692/15 HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH / Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 lutego 2018 r., HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH	37
2018/C 161/42	Sprawa C-132/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 grudnia 2017 r. w sprawie T-728/16, Tuerck / Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2018 r. przez Komisję Europejską	38
2018/C 161/43	Sprawa C-142/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 lutego 2018 r. – Skype Communications Sàrl / Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)	39
2018/C 161/44	Sprawa C-145/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 23 lutego 2018 r. – Regards Photographiques SARL / Ministre de l'Action et des Comptes publics	40
2018/C 161/45	Sprawa C-149/2018: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Lisboa (Portugalia) w dniu 26 lutego 2018 r. – Agostinho da Silva Martins / Dekra Claims Services Portugal SA	41
2018/C 161/46	Sprawa C-152/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-52/16, Crédit mutuel Arkéa / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 23 lutego 2018 r. przez Crédit mutuel Arkéa	41
2018/C 161/47	Sprawa C-153/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-52/16, Crédit mutuel Arkéa / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 23 lutego 2018 r. przez Crédit mutuel Arkéa	42

2018/C 161/48	Sprawa C-202/18: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Ilmārs Rimšēvičs / Republika Łotewska	43
2018/C 161/49	Sprawa C-238/18: Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Europejski Bank Centralny przeciwko Republice Łotewska	44
Sąd		
2018/C 161/50	Sprawa T-540/15: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2017 r. – De Capitani / Parlament [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące trwającej procedury ustawodawczej — Rozmowy trójstronne — Podzielone na cztery kolumny tabele dotyczące propozycji rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego Europolu i uchylającego decyzje 2009/371/WSiSW i 2005/681/WSiSW — Częściowa odmowa dostępu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Artykuł 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Brak ogólnego domniemania odmowy dostępu do tabel podzielonych na cztery kolumny sporządzonych w ramach rozmów trójstronnych]	46
2018/C 161/51	Sprawa T-242/16: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Stavytskyi / Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek uzasadnienia — Zarzut niezgodności z prawem — Proporcjonalność — Podstawa prawa — Oczywisty błąd w ocenie)	47
2018/C 161/52	Sprawa T-442/16: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Šroubárna Ždánice / Rada [Wniosek o zwrot ceł antydumpingowych — Przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej lub wysyłanych z Malezji — Rozporządzenie (WE) nr 91/2009 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 723/2011 — Właściwość sądu krajowego — Brak właściwości Sądu]	47
2018/C 161/53	Sprawa T-579/16: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – HJ/EMA (Służba publiczna — Personel tymczasowy — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Artykuł 8 akapit pierwszy WZIP — Przekształcenie umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Oczywisty błąd w ocenie — Obowiązek staranności — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do bycia wysłuchanym — Sprawozdanie z oceny — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)	48
2018/C 161/54	Sprawa T-734/16: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Argyraki/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Obliczanie lat służby zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury — Uwzględnienie okresów służby przepracowanych w charakterze członka personelu pomocniczego — Przesłanki — Podstawa prawna)	49
2018/C 161/55	Sprawa T-60/17: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Safe Skies / EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku towarowego — Słowny unijny znak towarowy TSA LOCK — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (CE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	50
2018/C 161/56	Sprawa T-272/17: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Webgarden / EUIPO (Dating Bracelet) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Dating Bracelet — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Wcześniejsza praktyka EUIPO — Równość traktowania — Pewność prawa}}	50
2018/C 161/57	Sprawa T-246/16: Postanowienie Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Aurora Group Danmark / EUIPO – Retail Distribution (PANZER) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania	51

2018/C 161/58	Sprawa T-567/17: Postanowienie Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Disney Enterprises / EUIPO – Di Molfetta (DiSNEY FROZEN) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umożnienie postępowania)	51
2018/C 161/59	Sprawa T-46/18: Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Comune di Milano / Rada Unii Europejskiej (Stwierdzenie niewłaściwości)	52
2018/C 161/60	Sprawa T-109/18: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – VI/Komisja	53
2018/C 161/61	Sprawa T-115/18: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2018 – Tomasz Kawałko/Trofeum/EUIPO – Ferrero (KINDERPRAMS)	54
2018/C 161/62	Sprawa T-129/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – HMV (Brands) / EUIPO – Our Price Records (OUR PRICE))	54
2018/C 161/63	Sprawa T-140/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – LMP Lichttechnik Vertriebs / EUIPO (LITECRAFT)	55
2018/C 161/64	Sprawa T-143/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Société generale/EBC	56
2018/C 161/65	Sprawa T-144/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Crédit Agricole i in. / EBC	57
2018/C 161/66	Sprawa T-145/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Confédération nationale du Crédit mutuel i in. / EBC	57
2018/C 161/67	Sprawa T-146/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – BPCE i in. / EBC	58
2018/C 161/68	Sprawa T-149/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Arkéa Direct Bank i in. / EBC	58
2018/C 161/69	Sprawa T-150/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – BNP Paribas / EBC	59
2018/C 161/70	Sprawa T-156/18: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2018 – Legutko i Poręba przeciwko Parlamentowi	59
2018/C 161/71	Sprawa T-163/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Amisi Kumba / Rada	60
2018/C 161/72	Sprawa T-164/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kampete / Rada	61
2018/C 161/73	Sprawa T-165/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kahimbi Kasagwe / Rada	61
2018/C 161/74	Sprawa T-166/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Ilunga Luyoyo / Rada	62
2018/C 161/75	Sprawa T-167/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kanyama / Rada	63
2018/C 161/76	Sprawa T-168/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Numbi / Rada	63
2018/C 161/77	Sprawa T-169/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kibelisa Ngambasai / Rada	64
2018/C 161/78	Sprawa T-170/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kande Mupompa / Rada	64
2018/C 161/79	Sprawa T-171/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. Boshab / Rada	65
2018/C 161/80	Sprawa T-172/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Akili Mundos / Rada	65

2018/C 161/81	Sprawa T-173/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Ramazani Shadary / Rada	66
2018/C 161/82	Sprawa T-174/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Mutondo / Rada	67
2018/C 161/83	Sprawa T-175/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Ruhorimbere / Rada	67
2018/C 161/84	Sprawa T-176/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Mende Omalanga / Rada	68
2018/C 161/85	Sprawa T-177/18: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kazembe Musonda / Rada	68
2018/C 161/86	Sprawa T-180/18: Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – VJ / ESDZ	69
2018/C 161/87	Sprawa T-181/18: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2018 r. – Multifit Tiernahrungs / EUIPO (TAKE CARE)	70
2018/C 161/88	Sprawa T-185/18: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2018 r. – Lucchini / Komisja	70
2018/C 161/89	Sprawa T-191/18: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Rietze / EUIPO – Volkswagen (Pojazdy)	71
2018/C 161/90	Sprawa T-192/18: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Rietze / EUIPO – Volkswagen (Pojazdy)	72

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 161/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 152 z 30.4.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 142 z 23.4.2018

Dz.U. C 134 z 16.4.2018

Dz.U. C 123 z 9.4.2018

Dz.U. C 112 z 26.3.2018

Dz.U. C 104 z 19.3.2018

Dz.U. C 94 z 12.3.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

DECYZJA TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 13 marca 2018 r.

w sprawie świąt urzędowych i wakacji sądowych

(2018/C 161/02)

TRYBUNAŁ

uwzględniając art. 24 § 2, 4 i 6 regulaminu postępowania,

zważywszy, że na podstawie wskazanego przepisu należy ustanowić wykaz świąt urzędowych i ustalić terminy wakacji sądowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ustanawia się następujący wykaz świąt urzędowych w rozumieniu art. 24 § 4 i 6 regulaminu postępowania:

- Nowy Rok,
- drugi dzień Wielkiej Nocy,
- 1 maja,
- Wniebowstąpienie Pańskie,
- drugi dzień Zielonych Świątek,
- 23 czerwca,
- 15 sierpnia,
- 1 listopada,
- 25 grudnia,
- 26 grudnia.

Artykuł 2

Na okres od dnia 1 listopada 2018 r. do dnia 31 października 2019 r. ustala się następujące terminy wakacji sądowych w rozumieniu art. 24 § 2 i 6 regulaminu postępowania:

- Boże Narodzenie 2018: od poniedziałku, dnia 17 grudnia 2018 r. do niedzieli, dnia 6 stycznia 2019 r. włącznie,
- Wielkanoc 2019: od poniedziałku, dnia 15 kwietnia 2019 r. do niedzieli, dnia 28 kwietnia 2019 r. włącznie,

— Wakacje letnie 2019: od wtorku, dnia 16 lipca 2019 r. do soboty, dnia 31 sierpnia 2019 r. włącznie.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 13 marca 2018 r.

A. CALOT ESCOBAR

Sekretarz

K. LENAERTS

Prezes

SĄD

DECYZJA SĄDU

z dnia 21 marca 2018 r.

w sprawie wakacji sądowych

(2018/C 161/03)

SĄD

Uwzględniając art. 41 § 2 regulaminu postępowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na rok sądowy rozpoczynający się w dniu 1 września 2018 r. ustanawia się następujące terminy wakacji sądowych w rozumieniu art. 41 § 2 i 6 regulaminu postępowania:

- Boże Narodzenie 2018: od poniedziałku, dnia 17 grudnia 2018 r. do niedzieli, dnia 6 stycznia 2019 r. włącznie,
- Wielkanoc 2019: od poniedziałku, dnia 15 kwietnia 2019 r. do niedzieli, dnia 28 kwietnia 2019 r. włącznie,
- Wakacje letnie 2019: od wtorku, dnia 16 lipca 2019 r. do soboty, dnia 31 sierpnia 2019 r. włącznie.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 marca 2018 r.

E. COULON

Sekretarz

M. JAEGER

Prezes

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – „SEGRO” Kft. / Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Günther Horváth / Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16)

(Sprawy połączone C-52/16 i C-113/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 63 TFUE — Swobodny przepływ kapitału — Prawo użytkowania gruntów rolnych — Uregulowanie krajowe zastrzegające możliwość nabycia w przyszłości takiego prawa jedynie przez bliskich krewnych właściciela gruntów i znoszące, bez zapewnienia odszkodowania, prawa uprzednio nabyte przez osoby prawne lub osoby fizyczne niemogące wykazać więzi bliskiego pokrewieństwa z rzeczonym właścicielem)

(2018/C 161/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniach głównych

Strona skarżąca: „SEGRO” Kft. (C-52/16), Günther Horváth (C-113/16)

Strona pozwana: Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16)

Sentencja

Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego takiego jak to rozpatrywane w postępowaniach głównych, na mocy którego prawa użytkowania wcześniej ustanowione na gruntach rolnych i przysługujące osobom, które nie są bliskimi krewnymi właściciela tych gruntów, wygasają z mocy prawa i w konsekwencji zostają wykreślone z ksiąg wieczystych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.
Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. – SNCF Mobilités, dawniej Société nationale des chemins de fer français (SNCF) / Komisja Europejska, Republika Francuska, Mory SA, w likwidacji, Mory Team, w likwidacji

(Sprawa C-127/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Sernamu — Pomoc na restrukturyzację oraz dokapitalizowanie, gwarancje i zrzeczenie się przez SNCF wiarytelności względem Sernamu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Sprzedaż całości aktywów — Pojęcie „sprzedaży” — Pomylenie przedmiotu i ceny sprzedaży całości aktywów — Przejrzyste i otwarte postępowanie — Kryterium prywatnego inwestora — Zastosowanie tej zasady do przeniesienia całości aktywów — Środki wyrównawcze)

(2018/C 161/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: SNCF Mobilités, dawniej Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (przedstawiciele: adwokaci P. Beurrier, O. Billard, G. Fabre i V. Landes)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy), Republika Francuska, Mory SA, w likwidacji, Mory Team, w likwidacji (przedstawiciele: adwokaci B. Vatie i F. Loubières)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) SNCF Mobilités pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską, a także przez Mory SA i Mory Team.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Amtsgericht Düsseldorf i Bundesgerichtshof – Niemcy) – flightright GmbH / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Roland Becker / Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Mohamed Barkan i in. / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16)

(Sprawy połączone C-274/16, C-447/16 i C-448/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 7 pkt 1 — Pojęcie „umowy lub roszczenia wynikającego z umowy” — Umowa o świadczenie usług — Lot łączony realizowany przez różnych przewoźników lotniczych — Pojęcie „miejsca wykonania” — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Prawo pasażerów lotniczych do odszkodowania z tytułu odmowy przyjęcia na pokład i dużego opóźnienia lotów — Powództwo odszkodowawcze przeciwko obsługującemu lot przewoźnikowi lotniczemu nieposiadającemu siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub z którym pasażerów nie łączy żaden stosunek umowny]

(2018/C 161/06)

Język postępowania: niemiecki

Sądy odsyłające

Amtsgericht Düsseldorf, Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: flightright GmbH (C-274/16), Roland Becker (C-447/16), Mohamed Barkan, Souad Asbai, Assia Barkan, Zakaria Barkan, Nousaiba Barkan (C-448/16)

Strona pozwana: Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16)

Sentencja

- 1) Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do pozwanego mającego siedzibę w państwie trzecim, takiego jak pozwany w postępowaniu głównym.
- 2) Artykuł 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „umowy lub roszczenia wynikającego z umowy” w rozumieniu tego przepisu obejmuje roszczenie odszkodowawcze pasażerów lotniczych z tytułu dużego opóźnienia lotu łączonego, skierowane na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 przeciwko obsługującemu lot przewoźnikowi lotniczemu, który nie jest kontrahentem danego pasażera.
- 3) Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia nr 44/2001 oraz art. 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w wypadku lotu łączonego „miejsce wykonania” tego lotu w rozumieniu tych przepisów jest miejsce przylotu w ramach drugiego lotu, w sytuacji gdy przewóz obejmujący obydwie loty jest realizowany przez dwóch różnych przewoźników lotniczych, a powództwo odszkodowawcze z tytułu dużego opóźnienia tego lotu łączonego na mocy rozporządzenia nr 261/2004 jest oparte na zdarzeniu, które miało miejsce w ramach pierwszego z tych lotów, obsługiwanego przez przewoźnika lotniczego, który nie jest kontrahentem danych pasażerów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 19.9.2016.
Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Slovakische Republik / Achmea BV

(Sprawa C-284/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dwustronna umowa inwestycyjna zawarta w 1991 r. między Królestwem Niderlandów a Czeską i Słowacką Republiką Federacyjną i mająca nadal zastosowanie między Królestwem Niderlandów a Republiką Słowacką — Postanowienie umożliwiające inwestorowi umawiającej się strony wszczęcie sprawy przed sądem polubownym w przypadku sporu z drugą umawiającą się stroną — Zgodność z art. 18, 267 i 344 TFUE — Pojęcie „sądu” — Autonomia prawa Unii)

(2018/C 161/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Slovenská Republika

Strona pozwana: Achmea BV

Sentencja

Artykuły 267 i 344 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie postanowieniu umowy międzynarodowej zawartej między państwami członkowskimi, tego rodzaju jak art. 8 umowy o wspieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji pomiędzy Królestwem Niderlandów a Czeską i Słowacką Republiką Federacyjną, wedle którego inwestor z jednego z tych państw członkowskich może, w przypadku sporu dotyczącego inwestycji w drugim państwie członkowskim, wszcząć postępowanie przeciwko temu drugiemu państwu członkowskiemu przed sądem polubownym, którego kompetencję państwo to zobowiązało się uznać.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – DOCERAM GmbH / CeramTec GmbH

(Sprawa C-395/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Wzór wspólnotowy — Artykuł 8 ust. 1 — Cechy postaci produktu wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej — Kryteria oceny — Istnienie alternatywnych wzorów — Uwzględnienie punktu widzenia „obiektywnego obserwatora”]

(2018/C 161/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DOCERAM GmbH

Strona pozwana: CeramTec GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy interpretować w ten sposób, że aby ocenić, czy cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej, należy ustalić, czy ta funkcja jest jedynym czynnikiem określającym te cechy, a istnienie alternatywnych wzorów nie jest rozstrzygające w tym względzie.
- 2) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że aby określić, czy dane cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej w rozumieniu tego przepisu, sąd krajowy powinien uwzględnić wszystkie istotne obiektywne okoliczności każdego rozpatrywanego wypadku. W tym względzie nie należy opierać się na sposobie postrzegania przez „obiektywnego obserwatora”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 14.11.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Trapani – Włochy) – Giuseppa Santoro / Comune di Valderice; Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-494/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Praca na czas określony — Umowy zawierane z pracodawcą z sektora publicznego — Sankcje za nadużywanie umów o pracę na czas określony — Zasady równoważności i skuteczności)

(2018/C 161/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Trapani

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Giuseppa Santoro

Strona pozwana: Comune di Valderice; Presidenza del Consiglio dei Ministri

Sentencja

Wykładni klauzuli 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które z jednej strony nie przewiduje sankcji dla pracodawcy z sektora publicznego za nadużywanie kolejnych umów o pracę na czas określony, polegających na obowiązku wypłaty zainteresowanemu pracownikowi odszkodowania za nieprzekształcenie jego stosunku pracy na czas określony w stosunek pracy na czas nieokreślony, ale z drugiej strony przewiduje, że takiemu pracownikowi przysługuje roszczenie o odszkodowanie wynoszące od 2,5-krotności do 12-krotności jego ostatniego miesięcznego wynagrodzenia oraz uprawnienie do dochodzenia roszczenia o naprawienie szkody w całości w razie udowodnienia, że stracił on szansę na zatrudnienie lub że, gdyby organ administracji ogłosił konkurs, ów pracownik zostałby jego laureatem, pod warunkiem że tego rodzaju uregulowania przewidują skuteczne i odstrasżające sankcje, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 454 z 5.12.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – E.ON Czech Holding AG / Michael Dědouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

(Sprawa C-560/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja wyłączna — Artykuł 22 pkt 2 — Ważność uchwał organów spółek lub osób prawnych mających swoją siedzibę na terytorium państwa członkowskiego — Wyłączna jurysdykcja sądów tego państwa członkowskiego — Uchwała walnego zgromadzenia spółki nakazująca obowiązkowe przeniesienie praw własności akcji należących do mniejszościowych akcjonariuszy tej spółki na rzecz akcjonariusza większościowego i określająca cenę wykupu, jaką akcjonariusz większościowy ma obowiązek im zapłacić — Postępowanie sądowe mające na celu kontrolę godziwości tej ceny wykupu]

(2018/C 161/10)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.ON Czech Holding AG

Strona przeciwna: Michael Dědouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

przy udziale: Jihočeská plynárenská, a.s.

Sentencja

Artykuł 22 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo takie jak wytoczone w postępowaniu głównym, mające za przedmiot badanie godziwości ceny wykupu, którą akcjonariusz większościowy spółki ma obowiązek zapłacić na rzecz akcjonariuszy mniejszościowych, w sytuacji gdy prawo własności ich akcji uległo obowiązkowemu przeniesieniu na akcjonariusza większościowego, należy do zakresu jurysdykcji wyłącznej sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium spółka ta ma swoją siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 marca 2018 r. – Komisja Europejska / FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S

(Sprawa C-579/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pojęcie „pomocy” — Pojęcie „korzyści gospodarczej” — Zasada podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Przesłanki stosowania i stosowanie — Kryzys finansowy — Kolejne interwencje w celu ratowania banku — Uwzględnienie bądź brak uwzględnienia przy ocenie drugiej interwencji zagrożeń wynikających ze zobowiązań podjętych przez państwo członkowskie przy pierwszej interwencji)

(2018/C 161/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar, L. Flynn i K. Blanck-Putz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S (przedstawiciel: O. Koktvedgaard, адвокат)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września 2016 r., FIH Holding i FIH Erhvervsbank/Komisja (T-386/14, EU:T:2016:474), zostaje uchylony.
- 2) Pierwszy zarzut skargi wniesionej do Sądu Unii Europejskiej zostaje oddalony.
- 3) Sprawa zostaje skierowana do Sądu Unii Europejskiej w celu rozpoznania zarzutu drugiego.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – DW / Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

(Sprawa C-651/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Zasiłek macierzyński — Obliczanie wysokości na podstawie dochodów ubezpieczonego uzyskanych w dwunastomiesięcznym okresie odniesienia — Osoba pełniąca podczas tego okresu służbę w jednej z instytucji Unii Europejskiej — Przepisy krajowe przewidujące ustalanie rozpatrywanej kwoty na 70 % średniej podstawy składki ubezpieczeniowej — Ograniczenie swobodnego przepływu pracowników — Zasada lojalnej współpracy)

(2018/C 161/12)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DW

Strona pozwana: Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który w celu ustalenia średniej podstawy składki na ubezpieczenie służącej do obliczenia wysokości zasiłku macierzyńskiego traktuje miesiące okresu odniesienia, w których dana osoba pracowała na rzecz instytucji Unii i w których nie była ubezpieczona w systemie zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego, jak okres niewykonywania pracy i stosuje do nich średnią podstawę składkową ustaloną w tym państwie członkowskim, co skutkuje znaczącym obniżeniem wysokości zasiłku macierzyńskiego przyznanego tej osobie w stosunku do kwoty, o jaką mogłaby się ona ubiegać, gdyby wykonywała działalność zawodową wyłącznie w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Cristal Union, następca prawny Sucrerie de Toury SA / Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-31/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. a) — Produkty energetyczne używane do produkcji energii elektrycznej — Obowiązkowe zwolnienie — Artykuł 15 ust. 1 lit. c) — Produkty energetyczne używane do połączonego wytwarzania ciepła i energii — Uprawnienie do zastosowania zwolnienia z opodatkowania lub obniżenia poziomu opodatkowania — Gaz ziemny używany w kogeneracji ciepła i energii elektrycznej]

(2018/C 161/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cristal Union, następca prawny Sucrerie de Toury SA

Strona przeciwna: Ministre de l'Économie et des Finances

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w tym przepisie obowiązkowe zwolnienie znajduje zastosowanie do produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej, jeżeli produkty te są używane do połączonego wytwarzania tej energii i ciepła w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto – Portugalia) – Saey Home&Garden NV/SA / Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA

(Sprawa C-64/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 25 — Istnienie klauzuli prorogacyjnej — Porozumienie ustne, które nie zostało potwierdzone na piśmie — Klauzula zawarta w przywołanych na fakturach warunkach ogólnych sprzedaży — Artykuł 7 pkt 1 lit. b) — Umowa dystrybucji wyłącznej zawarta pomiędzy spółkami mającymi siedzibę w dwóch różnych państwach członkowskich i dotycząca rynku trzeciego państwa członkowskiego — Artykuł 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie — Ustalenie sądu właściwego — Miejsce wykonania zobowiązania charakterystycznego takiej umowy]

(2018/C 161/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação do Porto

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Saey Home&Garden NV/SA

Strona przeciwna: Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA

Sentencja

1) Artykuł 25 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem ustaleń, których musi dokonać sąd odsyłający – klauzula prorogacyjna, taka jak powoływana w postępowaniu głównym, zawarta w ogólnych warunkach sprzedaży przywołanych na fakturach wystawianych przez jedną z umawiających się stron, nie spełnia wymogów ustanowionych przez rzeczony przepis.

- 2) Artykuł 7 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że sądem właściwym na podstawie rzeczowego przepisu dla rozpoznania żądania odszkodowania z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy dystrybucji wyłącznej zawartej pomiędzy dwiema spółkami mającymi siedziby i działającymi w odmiennych państwach członkowskich na potrzeby sprzedaży towarów na rynku krajowym trzeciego państwa członkowskiego, na którego terytorium żadna ze spółek nie posiada filii ani oddziału, jest sąd państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się miejsce głównego świadczenia usług, które wynika z postanowień umowy, a wobec braku odnośnych postanowień – miejsce rzeczywistego wykonania tej umowy, a w braku możliwości dokonania ustalenia na tej podstawie – miejsce zamieszkania lub siedziby usługodawcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța – Rumunia) – Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius / Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

(Sprawa C-159/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Cofnięcie rejestracji do celów VAT — Obowiązek uiszczenia VAT pobranego w okresie, podczas którego numer identyfikacyjny do celów VAT jest cofnięty — Nieuznanie prawa do odliczenia VAT związanego z nabyciami dokonanymi w tym okresie]

(2018/C 161/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius

Strona przeciwna: Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

Sentencja

Artykuły 167–169, 179, art. 213 ust. 1, art. 214 ust. 1 oraz art. 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwala organom podatkowym odmówić podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej w wypadku ustalenia, że ze względu na zarzucane temu podatnikowi uchybienia organy podatkowe nie mogły dysponować informacjami niezbędnymi do ustalenia, iż zostały spełnione wymogi materialne dające prawo do odliczenia podatku naliczonego przez rzeczowego podatnika, lub że ten ostatni dopuścił się oszustwa w celu skorzystania z tego prawa, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 września 2017 r. w sprawie T-454/16, Arrigoni / EUIPO – Arrigoni Battista (Arrigoni Valtaleggio), wniesione w dniu 15 listopada 2017 r. przez Arrigoni SpA

(Sprawa C-642/17 P)

(2018/C 161/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Arrigoni SpA (przedstawiciel: adwokat P. Di Gravio)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Arrigoni Battista SpA

Postanowieniem z dnia 22 marca 2018 r. Trybunał (dziesiąta izba) oddalił odwołanie i orzekł, że Arrigoni SpA pokryje własne koszty postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2017 r. w sprawie T-633/16, Bilde/Parlament, wniesione w dniu 30 stycznia 2018 r. przez Dominique Bilde

(Sprawa C-67/18 P)

(2018/C 161/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dominique Bilde (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2016 r., doręczonej w dniu 6 lipca 2016 r., w której uściślono, że „kwota 40 320 EUR została nienależnie wypłacona na rzecz pani Dominique Bilde” oraz nakazano urzędnikowi zatwierdzającemu i księgowemu instytucji windykację tej kwoty;
- stwierdzenie nieważności w całości noty obciążającej nr 2016-889, podpisanej przez tego samego dyrektora generalnego ds. finansów w dniu 29 czerwca 2016 r.;
- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z bezpodstawnych oskarżeń wysuniętych przed zakończeniem dochodzenia, z uszczerbku na jej wizerunku oraz z bardzo poważnych problemów, jakie zaskarżona decyzja spowodowała w jej życiu osobistym i politycznym;
- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu kosztów postępowania;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie podnosi 11 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy braku właściwości organu, który wydał akt.
 - Kwestie finansowe należą do właściwości Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie sekretarza generalnego;
 - Brak delegowania uprawnień na rzecz sekretarza generalnego;
 - Zarzut niezgodności z prawem z uwagi na naruszenie niezależności parlamentarnej i prawa do bezstronnego sądu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady „electa una via”
 - Przewodniczący Parlamentu zwrócił się do OLAF i francuskiego wymiaru sprawiedliwości.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa do obrony
 - Naruszenie domniemania niewinności przez Przewodniczącego Parlamentu;
 - Administracja Parlamentu jest sędzią i stroną;
 - Zróżnicowanie zarzutów podnoszonych przez Parlament w toku postępowania;
 - Odmowa przesłuchania wnoszącej odwołanie przez sekretarza generalnego.
4. Zarzut czwarty dotyczy odwrócenia ciężaru dowodu.
 - Parlament zobowiązał wnoszącą odwołanie do udowodnienia, że nie dopuściła się ona żadnego uchybienia, mimo że nie miał dowodów, które mogłyby stanowić poważną podstawę do twierdzenia, że doszło do uchybienia.
5. Zarzut piąty dotyczy niewystarczającego uzasadnienia.
 - Jedyne podnoszone powody to publikacja schematu organizacyjnego, chociaż on o niczym nie dowodzi.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.
 - Żadna norma nie ustanawia wykazu dokumentów, jakie należy doręczyć i wobec tego wnosząca odwołanie podlega arbitralności Parlamentu.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia praw obywatelskich asystentów parlamentarnych.
 - Parlament zakazuje asystentom prowadzenia działalności politycznej.
8. Zarzut ósmy dotyczy dyskryminującego traktowania, *Fumus persecutionis* i nadużycia władzy.
 - Wnosząca odwołanie została poddana tej procedurze z powodu politycznej wrogości ze strony Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego
9. Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia niezależności posłów.
 - Praca asystentów parlamentarnych nie ogranicza się do pracy legislacyjnej.
10. Zarzut dziesiąty dotyczy braku faktów.
 - Parlament jedynie odpowiedział, że dokumenty dostarczone przez wnoszącą odwołanie nie udowodniły niczego, podczas gdy dokumenty te potwierdziły pracę asystenta.

— Parlament nie jest w stanie udowodnić swoich roszczeń.

11. Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

— Schemat organizacyjny (punkt wyjścia do rozpoczęcia postępowania ogłoszonego przez Przewodniczącego Parlamentu) opublikowano w lutym 2015 r., ale windykacja nienależnych kwot sięga października 2014 r.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 2 lutego 2018 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / A i in.**

(Sprawa C-70/18)

(2018/C 161/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Strona przeciwna: A i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 7 decyzji nr 2/76 ⁽¹⁾ i odpowiednio art. 13 decyzji nr 1/80 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie stosowaniu uregulowań krajowych przewidujących ogólną możliwość przetwarzania i przechowywania danych biometrycznych należących do obywateli państw trzecich, w tym obywateli Turcji, w zbiorze danych w rozumieniu art. 2 zdanie wprowadzające oraz lit. a) i lit. b) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (D.U. 1995, L 281), ponieważ takie uregulowania krajowe nie wykraczają poza to, co konieczne dla realizacji zidentyfikowanego przez to rozporządzenie zgodnego z prawem celu polegającego na zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw związanych z fałszowaniem tożsamości i dokumentów?

b. Czy ma przy tym znaczenie fakt, że okres przechowywania danych biometrycznych jest związany z czasem trwania legalnego lub nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich?
- 2) Czy art. 7 decyzji nr 2/76 i odpowiednio art. 13 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe nie stanowi ograniczenia w rozumieniu powyższych przepisów, w przypadku gdy jego wpływ na dostęp do rynku pracy, w rozumieniu powyższych przepisów, jest zbyt niepewny i pośredni, aby uznać, że dostęp ten został utrudniony?
- 3) a. Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie brzmiałaby, że uregulowanie krajowe umożliwiające udostępnianie zgromadzonych w zbiorze danych biometrycznych obywateli państw trzecich, w tym obywateli Turcji, osobom trzecim dla celów zapobiegania przestępstwom, wykrywania ich i prowadzenia dochodzenia w ich przedmiocie – w tym także w odniesieniu do przestępstw o charakterze terrorystycznym – jest nowym ograniczeniem, to czy art. 52 ust. 1 w związku z art. 7 i art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego uregulowania krajowego?

b. Czy ma przy tym znaczenie fakt, że dany obywatel, w momencie zatrzymania go jako podejrzanego o popełnienie przestępstwa, będzie posiadać przy sobie kartę pobytu, na której są zapisane jego dane biometryczne?

⁽¹⁾ Decyzja Rady Stowarzyszenia przyjęta na podstawie Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją.

⁽²⁾ Ibidem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona (Hiszpania) w dniu 5 lutego 2018 r. – Daniel Ustariz Aróstegui / Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

(Sprawa C-72/18)

(2018/C 161/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Daniel Ustariz Aróstegui

Strona przeciwna: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

Pytanie prejudycjalne

Czy klauzula 4 Porozumienia ramowego zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w sprawie pracy na czas określony, zatwierdzonego przez dyrektywę Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r.⁽¹⁾ powinna być interpretowana w ten sposób, że sprzeciwia się przepisowi regionalnemu, takiemu jak sporny w postępowaniu głównym, który wyraźnie wyłącza przyznanie i wypłatę określonego dodatku do wynagrodzenia pracownikom administracji publicznej Nawarry należącym do kategorii „pracowników kontraktowych zatrudnionych administracyjnie” na czas określony, z uwagi na fakt, że ów dodatek stanowi wynagrodzenie za awans i rozwój kariery zawodowej zastrzeżonej dla osób należących do kategorii „urzędników publicznych” zatrudnionych na czas nieokreślony?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2017 r. w sprawie T-634/16, Montel/Parlament, wniesione w dniu 6 lutego 2018 r. przez Sophie Montel

(Sprawa C-84/18 P)

(2018/C 161/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sophie Montel (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- zmiana zaskarżonego wyroku, a tym samym:
- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 24 czerwca 2016 r., doręczonej w dniu 6 lipca 2016 r., w której uściślono, że „kwota 77 276,42 EUR została nienależnie wypłacona na rzecz pani Sophie Montel” oraz nakazano urzędnikowi zatwierdzającemu i księgowemu instytucji windykację tej kwoty;
- stwierdzenie nieważności w całości noty obciążającej nr 2016-897, podpisanej przez tego samego dyrektora generalnego ds. finansów w dniu 4 lipca 2016 r.;
- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z bezpodstawnych oskarżeń wysuniętych przed zakończeniem dochodzenia, z uszczerbku na jej wizerunku oraz z bardzo poważnych problemów, jakie zaskarżona decyzja spowodowała w jej życiu osobistym i politycznym;

- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu kosztów postępowania;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczy braku właściwości organu, który wydał akt.
 - Kwestie finansowe należą do właściwości Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie sekretarza generalnego;
 - Brak delegowania uprawnień na rzecz sekretarza generalnego;
 - Zarzut niezgodności z prawem z uwagi na naruszenie niezależności parlamentarnej i prawa do bezstronnego sądu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady „electa una via”
 - Przewodniczący Parlamentu zwrócił się do OLAF i francuskiego wymiaru sprawiedliwości.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa do obrony
 - Naruszenie domniemania niewinności przez Przewodniczącego Parlamentu;
 - Administracja Parlamentu jest sędzią i stroną;
 - Zróżnicowanie zarzutów podnoszonych przez Parlament w toku postępowania;
 - Odmowa przesłuchania wnoszącej odwołanie przez sekretarza generalnego.
4. Zarzut czwarty dotyczy odwrócenia ciężaru dowodu.
 - Parlament zobowiązał wnoszącą odwołanie do udowodnienia, że nie dopuściła się ona żadnego uchybienia, mimo że nie miał dowodów, które mogłyby stanowić poważną podstawę do twierdzenia, że doszło do uchybienia.
5. Zarzut piąty dotyczy niewystarczającego uzasadnienia.
 - Jedyne podnoszone powody to publikacja schematu organizacyjnego, chociaż on o niczym nie dowodzi.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.
 - Żadna norma nie ustanawia wykazu dokumentów, jakie należy doręczyć i wobec tego wnosząca odwołanie podlega arbitralności Parlamentu.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia praw obywatelskich asystentów parlamentarnych.
 - Parlament zakazuje asystentom prowadzenia działalności politycznej.
8. Zarzut ósmy dotyczy dyskryminującego traktowania, *Fumus persecutionis* i nadużycia władzy.
 - Wnosząca odwołanie została poddana tej procedurze z powodu politycznej wrogości ze strony Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego
9. Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia niezależności posłów.
 - Praca asystentów parlamentarnych nie ogranicza się do pracy legislacyjnej.

10. Zarzut dziesiąty dotyczy braku faktów.

- Parlament jedynie odpowiedział, że dokumenty dostarczone przez wnoszącą odwołanie nie udowodniły niczego, podczas gdy dokumenty te potwierdziły pracę asystenta.
- Parlament nie jest w stanie udowodnić swoich roszczeń.

11. Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

- Schemat organizacyjny (punkt wyjścia do rozpoczęcia postępowania ogłoszonego przez Przewodniczącego Parlamentu) opublikowano w lutym 2015 r., ale windykacja nienależnych kwot sięga sierpnia 2014 r.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-86/18)

(2018/C 161/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie, najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r., przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94, s. 1), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 51 tejże dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, obowiązku zapłaty okresowej kary pieniężnej w kwocie 12 920 EUR za każdy dzień począwszy od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi poinformowania Komisji o przepisach dokonujących transpozycji dyrektywy 2014/23/UE;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 51 ust. 1 dyrektywy 2014/23/UE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zastosowania się do tejże dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Wobec braku przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy przez Luksemburg, Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości.
 2. W swojej skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg kary pieniężnej, której stawka dzienna wynosi 12 920 EUR. Wysokość proponowanej kary została ustalona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia oraz efektu odstraszającego, stosownie do możliwości finansowych tego państwa członkowskiego.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga**(Sprawa C-87/18)**

(2018/C 161/22)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Wielkie Księstwo Luksemburga**Żądania strony skarżącej***Strona skarżąca wnosi o:*

- stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie, najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94, s. 65), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 90 ust. 1 tejże dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, obowiązku zapłaty okresowej kary pieniężnej w kwocie 11 628 EUR za każdy dzień poczynszy od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi poinformowania Komisji o przepisach dokonujących transpozycji dyrektywy 2014/24/UE
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 90 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zastosowania się do tejże dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Wobec braku przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy przez Luksemburg, Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości.
2. W swojej skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg kary pieniężnej, której stawka dzienna wynosi 11 628 EUR. Wysokość proponowanej kary została ustalona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia oraz efektu odstrasającego, stosownie do możliwości finansowych tego państwa członkowskiego.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga**(Sprawa C-88/18)**

(2018/C 161/23)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie, najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r., przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94, s. 243), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 106 ust. 1 tejże dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, obowiązku zapłaty okresowej kary pieniężnej w kwocie 11 628 EUR za każdy dzień poczynszu od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi poinformowania Komisji o przepisach dokonujących transpozycji dyrektywy 2014/25/UE;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 106 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zastosowania się do tejże dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Wobec braku przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy przez Luksemburg, Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości.
2. W swojej skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg kary pieniężnej, której stawka dzienna wynosi 11 628 EUR. Wysokość proponowanej kary została ustalona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia oraz efektu odstrasżającego, stosownie do możliwości finansowych tego państwa członkowskiego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 9 lutego 2018 r. – Sociale Verzekeringsbank / F. van den Berg i H.D. Giesen

(Sprawa C-95/18)

(2018/C 161/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Strona przeciwna: F. van den Berg i H.D. Giesen

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach tego rodzaju jak rozpatrywane – postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 6a zdanie wprowadzające oraz lit. b) AOW ⁽¹⁾? Uregulowanie to prowadzi do tego, że rezydent Niderlandów nie jest ubezpieczony w ramach ubezpieczenia społecznego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, jeżeli pracuje w innym państwie członkowskim i zgodnie z art. 13 rozporządzenia 1408/71 ⁽²⁾ podlega ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia. Rozpatrywane przypadki charakteryzują się tym, że na podstawie regulacji prawnych państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia zainteresowane osoby nie są uprawnione do emerytury ze względu na ograniczony wymiar pracy wykonywanej przez nich w tym państwie?

- b. Czy dla odpowiedzi na pytanie 1a ma znaczenie, iż wobec rezydenta państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, niebędącego – na podstawie art. 13 rozporządzenia 1408/71 – państwem właściwym, nie istnieje obowiązek poboru składek na ubezpieczenie społeczne państwa członkowskiego miejsca zamieszkania? W okresach, gdy taki rezydent wykonuje pracę w innym państwie członkowskim, podlega on bowiem na podstawie art. 13 rozporządzenia 1408/71 wykluczeniu z systemu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia, a krajowe ustawodawstwo niderlandzkie również nie przewiduje w takim przypadku obowiązku składowego?
- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie 1 ma znaczenie, że zainteresowani mieli możliwość zawarcia dobrowolnego ubezpieczenia na podstawie AOW lub wezwania SVB do doprowadzenia do zawarcia porozumienia w rozumieniu art. 17 rozporządzenia nr 1408/71?
- 3) Czy art. 13 rozporządzenia nr 1408/71 stoi na przeszkodzie temu, by osoba, która, tak jak małżonka H. D. Giesena, była przed dniem 1 stycznia 1989 r. ubezpieczona tylko zgodnie z ustawodawstwem krajowym w jej państwie zamieszkania, w Niemczech, na podstawie AOW, nabywała na podstawie tego ubezpieczenia prawo do świadczenia emerytalnego w odniesieniu do okresów, w których na podstawie tego przepisu rzeczono rozporządzenia, z powodu wykonywania pracy w innym państwie członkowskim, podlegała ustawodawstwu państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia? Czy uprawnienie do świadczenia na podstawie AOW powinno być uważane za prawo do świadczenia, które nie podlega warunkom przewidzianym w krajowym ustawodawstwie dotyczącym zatrudnienia lub ubezpieczenia w rozumieniu wyroku Bosmann⁽³⁾, tak iż tok rozumowania przyjęty w przywołanym wyroku można by zastosować w przypadku takiej osoby?

⁽¹⁾ Algemene Kinderbijslagwet (powszechna ustawa o zasiłku rodzinnym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. 1971, L 149, s. 2.

⁽³⁾ EU:C:2008:290.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 9 lutego 2018 r. – Soziale Verzekeringsbank / C.E. Franzen**

(Sprawa C-96/18)

(2018/C 161/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Soziale Verzekeringsbank

Strona przeciwna: C.E. Franzen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach tego rodzaju jak rozpatrywany – postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 6a zdanie wprowadzające oraz lit. b) AKW⁽¹⁾? Uregulowanie to oznacza, że rezydent Niderlandów nie jest ubezpieczony w ramach ubezpieczenia krajowego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, jeżeli pracuje w innym państwie członkowskim i zgodnie z art. 13 rozporządzenia 1408/71⁽²⁾ podlega ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia. Rozpatrywany przypadek charakteryzuje się tym, że na podstawie regulacji prawnych państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia zainteresowana strona nie jest uprawniona do zasiłku rodzinnego ze względu na ograniczony wymiar pracy wykonywanej przez nią w tym państwie?

- 2) Czy dla odpowiedzi na poprzedzające pytanie ma znaczenie, że zainteresowana strona miała możliwość wezwania SVB do doprowadzenia do zawarcia porozumienia w rozumieniu art. 17 rozporządzenia nr 1408/71?

⁽¹⁾ Algemene Kinderbijslagwet (powszechna ustawa o zasiłku rodzinnym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. 1971, L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 12 lutego 2018 r. – Línea Directa Aseguradora S.A. / Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

(Sprawa C-100/18)

(2018/C 161/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Línea Directa Aseguradora S.A.

Strona pozwana: Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności ⁽¹⁾ sprzeciwia się interpretacji, która włącza do zakresu pokrycia obowiązkowym ubezpieczeniem szkody spowodowane przez pożar unieruchomionego pojazdu w przypadku, gdy pożar miał swoje źródło w mechanizmach koniecznych do wykonywania funkcji transportowej pojazdu?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności sprzeciwia się interpretacji, która włączałaby do zakresu pokrycia obowiązkowym ubezpieczeniem szkody spowodowane przez pożar unieruchomionego pojazdu w przypadku, gdy pożaru nie można powiązać z uprzednim ruchem pojazdu w taki sposób, że nie można wykazać związku [pożaru] z pokonywaniem określonej trasy?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności sprzeciwia się interpretacji, która włączałaby do zakresu objętego obowiązkowym ubezpieczeniem szkody spowodowane przez pożar pojazdu w przypadku, gdy pojazd byłby zaparkowany w prywatnym, zamkniętym garażu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 r., L 263, s.11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Domingo Sánchez Ruiz / Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

(Sprawa C-103/18)

(2018/C 161/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Domingo Sánchez Ruiz.

Strona pozwana: Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuację, taką jak opisana w niniejszej sprawie (w której pracodawca sektora publicznego nie przestrzega obowiązujących go ograniczeń czasowych, a tym samym pozwala na zawieranie kolejnych umów na czas określony lub podtrzymuje ich tymczasowość, modyfikując rodzaj powołania z wykonywania prac doraźnych na tymczasowe obsadzenie stanowiska lub na zastępstwo) można interpretować jako nadużycie wykorzystywania kolejnych powołań i w związku z tym uznać ją za sytuację opisaną w klauzuli 5 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾?
- 2) Czy porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE w związku z zasadą skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie krajowym przepisom proceduralnym, które wymagają od pracownika zatrudnionego w stosunku tymczasowości aktywnego działania w postaci odwołania lub skargi (od wszystkich kolejnych powołań i odwołań), aby przy ich użyciu (i jedynie tak) zostać objętym dyrektywą wspólnotową i dochodzić praw przyznanych przez porządek prawny Unii?
- 3) Mając na uwadze, że w sektorze publicznym i przy świadczeniu podstawowych usług potrzeba obsadzenia stanowisk, wypełnienia okresów choroby i urlopów wypoczynkowych (...) jest co do zasady „stała” i niezbędne staje się zdefiniowanie pojęcia „obiektywnego powodu”, który uzasadniałby stosowanie umów na czas określony:
 - a) czy należy uznać za sprzeczny z dyrektywą 1999/70/WE (klauzula 5 ust. 1 lit. a) i w związku z tym nieistniejący obiektywny powód w sytuacji, gdy pracownik tymczasowy zawiera, bez przerwania ciągłości, następujące po sobie umowy w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska, pracując każdego lub prawie każdego dnia w ciągu roku na podstawie kolejnych, następujących po sobie powołań/wezwań przedłużanych na przestrzeni lat w sposób całkowicie stabilny, a powody powołania są każdorazowo spełnione?
 - b) czy należy uznać, że zachodzi stała, a nie tymczasowa potrzeba i dlatego nie wchodzi ona w zakres „obiektywnego powodu” ujętego w klauzuli 5 [ust.] 1 [lit.] a) w oparciu zarówno o opisane parametry, mianowicie: istnienie licznych powołań i wezwań, które są przedłużane na lata, jak i o istnienie wady strukturalnej, która to wada ujawniałaby się w procencie tymczasowego obsadzania stanowisk w danym sektorze, [i/lub w] tym, że wspomniane potrzeby zawsze, co do zasady, są zaspokajane przez pracowników tymczasowych, co przekształca się trwale w istotny komponent funkcjonowania służby publicznej?
 - c) lub czy można uznać, że w istocie należy jedynie, w celu ustalenia jaki jest dozwolony okres tymczasowości, pochylić się nad dosłownym brzmieniem normy, która obejmuje korzystanie z tych pracowników tymczasowych, gdy wskazuje, że mogą oni być powoływani ze względów konieczności, pilności lub w celu realizacji programów o charakterze tymczasowym, koniunkturalnym lub nadzwyczajnym; w skrócie, aby można było uznać, że istnieje obiektywny powód, korzystanie z nich musi odpowiadać na te wyjątkowe okoliczności, a nie ma to już miejsca i tym samym pojawia się nadużycie, gdy korzystanie z nich przestaje być terminowe, sporadyczne lub okazjonalne?
- 4) Czy zgodnie z porozumieniem ramowym załączonym do dyrektywy 1999/70/WE należy uznać za powód obiektywny do zawarcia umowy i kolejnych odnowień czasowego stosunku pracy informatyków statutowych, względę konieczności, pilności [lub] cel realizacji programów o charakterze tymczasowym, koniunkturalnym lub nadzwyczajnym, w przypadku, gdy ci pracownicy sektora publicznego wykonują w sposób stały i stabilny zwykłe obowiązki właściwe stałym pracownikom statutowym, gdy pracodawca sektora publicznego nie ustanawia maksymalnego limitu powołań, gdy nie wypełnia zobowiązań prawnych w celu obsadzenia tych stanowisk oraz zaspokojenia tych potrzeb stałymi urzędnikami, oraz gdy nie ustanawia żadnego środka równoważnego w celu zapobiegania nadużyciom i ich unikania przy kolejnych tymczasowych stosunkach pracy, utrwalając tym samym model pracy świadczonej przez tymczasowych informatyków statutowych przez kolejne okresy, w niniejszej sprawie okres wynoszący 17 lat nieprzerwanego świadczenia pracy?
- 5) Czy postanowienia porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70/WE oraz jej interpretacja dokonywana przez TSUE są spójne z orzecznictwem Tribunal Supremo w zakresie, w jakim stwierdza on, bez odnoszenia się do innych parametrów, istnienie obiektywnego powodu z uwagi na przyczynę powołania, samo jego ograniczenie czasowe lub ustanawia brak możliwości porównania warunków z urzędnikami państwowymi, biorąc pod uwagę różne statusy prawne, system dostępu lub samą stałość obowiązków urzędników państwowych oraz okresowość w przypadku pracowników na zastępstwo?

- 6) Czy w przypadku stwierdzenia przez sąd krajowy nadużycia przy zawieraniu kolejnych umów o świadczenie usług w SERMAS z osobą o statucie podstawowym w sektorze publicznym w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska, służącego zaspokojeniu stałych i strukturalnych potrzeb świadczenia usług wykonywanych przez stały personel statutowy, w sytuacji, gdy w wewnętrznym porządku prawnym nie istnieje żaden skuteczny środek karania za tego rodzaju nadużycia i usuwania skutków naruszeń przepisów prawa wspólnotowego, klauzula 5 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70/WE powinna być interpretowana w ten sposób, że zobowiązuje sąd krajowy do powzięcia skutecznych i odstraszających środków, które zapewnią effet utile (skuteczność) porozumienia ramowego, a co za tym idzie, do karania za takie nadużycia i usuwania konsekwencji naruszeń wspomnianego przepisu dyrektywy europejskiej, pozostawiając bez zastosowania przepis krajowy, który by to uniemożliwiał?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej i jak wskazuje Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w pkt 41 swojego wyroku z dnia 14 września 2016 r. w sprawach połączonych C-184/15 i C-197/15 ⁽²⁾:

Czy zgodne z celami dyrektywy 1999/70/WE, jako środek mający na celu zapobieganie nadużyciom i karania za nie w kolejnych tymczasowych stosunkach pracy oraz usuwanie skutków naruszeń prawa Unii, byłoby przekształcenie tymczasowego stosunku statutowego zawartego w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska/wykonania prac doraźnych/zastępstwa w stały stosunek statutowy, niezależnie od tego, czy byłoby to uznanie za stałego pracownika publicznego, czy też za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony, przy zachowaniu tej samej stabilności zatrudnienia, co u porównywalnych stałych pracowników statutowych?

- 7) W przypadku nadużyć przy zawieraniu kolejnych tymczasowych stosunków pracy, przekształcenie tymczasowego stosunku statutowego w celu obsadzenia stanowiska w stosunek pracy na czas nieokreślony lub stały można uznać za zgodne z założeniami dyrektywy 1999/70/WE i jej porozumieniem ramowym wyłącznie wtedy, gdy tymczasowy pracownik statutowy, który padł ofiarą nadużyć ma takie same i identyczne warunki zatrudnienia, co stały personel statutowy (w zakresie ochrony społecznej, awansów zawodowych, obsadzania stanowisk, kształcenia zawodowego, urlopów okolicznościowych, statusu administracyjnego, licencji i zezwoleń, prawa do emerytury oraz ustania zatrudnienia, jak również uczestnictwa w konkursach organizowanych w celu obsadzenia wolnych stanowisk i awansu zawodowego), zgodnie z zasadami trwałości i nieusuwalności, ze wszystkimi prawami i obowiązkami związanymi z systemem ochrony równości w porównaniu ze stałymi informatykami statutowymi?
- 8) Czy prawo wspólnotowe zobowiązuje do zmiany prawomocnych wyroków sądowych/aktów administracyjnych w opisanych okolicznościach, gdy spełnione są cztery warunki wymagane w sprawie Kühne & Heitz NV (C-453/00 z dnia 13 stycznia 2004 r.) ⁽³⁾: 1) W hiszpańskim prawie krajowym administracja publiczna i sądy posiadają[ą] uprawnienie do ponownego rozpatrzenia decyzji, ale nałożone ograniczenia sprawiają, że osiągnięcie tego staje się bardzo trudne lub niemożliwe; 2) Sporne decyzje stały się ostateczne w następstwie wyroku sądu krajowego orzekającego w ostatniej/jedyniej instancji; 3) Wyrok taki został oparty wykładnię prawa wspólnotowego niezgodną z orzecznictwem Trybunału i przyjętą bez przedłożenia Trybunałowi wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym; i 4) Zainteresowany zwrócił się do organu administracyjnego niezwłocznie po uzyskaniu informacji o tym orzeczeniu?
- 9) Czy sędziowie krajowi jako sędziowie europejscy, którzy powinni zapewniać pełną skuteczność prawa Unii w państwach członkowskich, mogą i powinni egzekwować oraz nakładać kary na wewnętrzną administrację publiczną państw członkowskich, aby – w ramach swoich kompetencji – podejmowały one właściwe działania w celu usunięcia przepisów wewnętrznych niezgodnych z prawem Unii w ogólności i z dyrektywą 1999/70/WE oraz załączonym do niej jej porozumieniem ramowym w szczególności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 14 września 2016 r. Martínez Andrés i Castrejana López (C-184/15 y C-197/15, EU:C:2016:680)

⁽³⁾ Wyrok z dnia 13 stycznia 2004 r. Kühne & Heitz (C-453/00, EU:C:2004:17).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado

(Sprawa C-105/18)

(2018/C 161/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczach międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczach wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Energía de Galicia (Engasa) S.A. / Administración General del
Estado**

(Sprawa C-106/18)

(2018/C 161/29)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczach międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczach wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Duerocanto S.L. / Administración General del Estado

(Sprawa C-107/18)

(2018/C 161/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Duerocanto S.L.

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?

- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczach międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczach wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczech międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U. / Administración General del Estado

(Sprawa C-108/18)

(2018/C 161/31)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U.

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczech międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczech wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?

- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczych międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica /
Administración General del Estado**

(Sprawa C-109/18)

(2018/C 161/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczych międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczych wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nieobjęcie opłatą za korzystanie z wód elektrowni wodnych działających w dorzeczych wewnątrzregionalnych, jak również innego konsumpcyjnego użycia wody, przy jednoczesnym obciążeniu opłatą wyłącznie użycia wody w celu wytwarzania energii elektrycznej stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – José Manuel Burgos Pérez i María del Amor Guinea Bueno / Administración General del Estado

(Sprawa C-110/18)

(2018/C 161/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: José Manuel Burgos Pérez i María del Amor Guinea Bueno

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczach międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczach wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Endesa Generación S.A. / Administración General del Estado

(Sprawa C-111/18)

(2018/C 161/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Endesa Generación S.A.

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczach międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczach wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA) /
Administración General del Estado**

(Sprawa C-112/18)

(2018/C 161/35)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA)

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?

- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczach międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczach wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczech międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

-
- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Parc del Segre S.A. i in. / Administración General del Estado**

(Sprawa C-113/18)

(2018/C 161/36)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Parc del Segre S.A. i in.

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczech międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczech wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?

- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

- (¹) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)
- (²) Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

Odwołanie wniesione w dniu 14 lutego 2018 r. przez PGNiG Supply & Trading GmbH od postanowienia Sądu (pierwsza izba) dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH / Komisja Europejska

(Sprawa C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: PGNiG Supply & Trading GmbH (Przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 grudnia 2017 r. uznającego skargę PGNiG Supply & Trading w postępowaniu T- 849/16 za niedopuszczalną;
- wydanie orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności i uznanie skargi PGNiG Supply & Trading w postępowaniu T- 849/16, mającej za przedmiot wniosku, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu OPAL, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej za dopuszczalną.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie przez Sąd art. 263 akapit czwarty TFUE poprzez błędne przyjęcie, że Decyzja Komisji Europejskiej z 2016 r. nie dotyczy Skarżącej ani bezpośrednio, ani indywidualnie oraz nie stanowi aktu regulacyjnego, wynikające z błędnej interpretacji przez Sąd charakteru i skutków Nowego wyłączenia regulacyjnego z 2016 r, w tym poprzez naruszenie art. 36 ust. 1 lit. a-e dyrektywy gazowej poprzez niezastosowanie przesłanek wyłączenia dla „nowej infrastruktury gazowej” i zaniechanie oceny ich spełnienia w sposób pozwalający w dostatecznym stopniu rozstrzygnąć o charakterze i statusie wyłączenia wprowadzonego na mocy Decyzji KE z 2016 r. i Nowego wyłączenia regulacyjnego z 2016 r. poprzez niezastosowanie ust. 1 do Decyzji Komisji Europejskiej z 2016 r. zmieniającej zakres Wyłączenia regulacyjnego z 2009 r. W tego zarzutu Skarżąca podnosi, iż Sąd nie ocenił charakteru nowego wyłączenia regulacyjnego, co doprowadziło Sąd do błędnej oceny, co do skutku decyzji Komisji wobec Skarżącej.

Błędna interpretacja art. 263 Traktu poprzez uznanie, iż Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta Decyzją Komisji Europejskiej. W ramach przedmiotowego zarzutu Skarżąca wskazuje, że błędna jest ocena Sądu stwierdzająca, że Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta Decyzją KE. Podejście zaprezentowane przez Sąd nie jest zgodne z dotychczasowym orzecznictwem wskazującym na bezpośrednie oddziaływanie decyzji Komisji Europejskiej w stosunku do podmiotów niebędących krajowym organem regulacyjnym – adresatem decyzji.

Błędna interpretacja art. 263 Traktu poprzez uznanie, iż Skarżąca nie jest indywidualnie dotknięta Decyzją Komisji Europejskiej. Skarżąca w ramach tego zarzutu podnosi, iż jej pozycja rynkowa pozwala na przedmiotową indywidualizację w rozumieniu orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skargi.

Błędna interpretacja art. 263 akapit 4 *in fine* Traktatu poprzez uznanie, iż zaskarżona decyzja nie jest aktem regulacyjnym. W ramach przedmiotowego zarzutu Skarżąca wnosi, że decyzja ma charakter aktu regulacyjnego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Telefónica Móviles España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

(Sprawa C-119/18)

(2018/C 161/38)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Telefónica Móviles España S.A.U.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, że państwo członkowskie może nakładać na operatorów telekomunikacyjnych obowiązek uiszczenia rocznej składki, takiej jak ta przewidziana w art. 5 de la Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (hiszpańskiej ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r. o finansowaniu Corporación de Radio y Televisión Española), w celu wsparcia finansowania Corporación [de Radio y Televisión Española], zważywszy na pozytywny wpływ nowych przepisów dotyczących sektora telewizyjnego i audiowizualnego na sektor telekomunikacyjny, a w szczególności biorąc pod uwagę rozszerzenie usług stacjonarnego i mobilnego łącza szerokopasmowego, a także zaprzestanie nadawania reklam i rezygnacji z treści płatnych lub warunkowego dostępu [do Corporación RTVE], biorąc pod uwagę jednoczesne występowanie następujących okoliczności:
 - w nowej regulacji prawnej nie uzasadniono, że istnieje wspomniany pozytywny wpływ, bezpośredni lub pośredni, na ww. przedsiębiorstwa ani nie wykazano tego w odniesieniu do rozpatrywanego roku;
 - wysokość tej składki została ustalona na poziomie 0,9 %, ujętych w danym roku dochodów operacyjnych brutto, nie zaś na podstawie dochodów uzyskiwanych ze świadczenia usług audiowizualnych i usług w zakresie reklamy, wzrostu skali świadczenia tych usług lub zysku osiąganego z prowadzenia tej działalności; należy przy tym uwzględnić, że wspomniana składka stanowi opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy nr 8/2009 w jego pierwotnym brzmieniu i może być nieuzasadniona w odniesieniu do rozpatrywanej usługi audiowizualnej, a [wspomniany art. 5] stanowi podstawę oddalania żądań zwrotu nienależnie uiszczonych kwot i korekty deklaracji podatkowych, które to żądania zostały podniesione przez skarżącą w zaskarżonej decyzji w ramach niniejszej skargi administracyjnej?
2. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za proporcjonalną składkę, której uiszczenie jest wymagane od przedsiębiorstw telekomunikacyjnych prowadzących działalność w Hiszpanii na obszarze większym niż jedna wspólnota autonomiczna, biorąc pod uwagę ustanowione w art. 5 ustawy nr 8/2009 szczegółowe zasady jej obliczania?

3. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 oraz w załączniku do dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za przejrzystą składkę, której wymóg uiszczenia ustanowiony został w art. 5 ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r., jeżeli nie wiadomo, jaką konkretnie działalność prowadzi Corporación de Radio y Televisión Española w ramach świadczenia usługi powszechnej lub usługi publicznej?

(¹) Dz.U. 2002, L 108, s. 21, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 29 s. 337-348.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Orange España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo
Central (TEAC)**

(Sprawa C-120/18)

(2018/C 161/39)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Orange España S.A.U.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (¹) może być interpretowany w ten sposób, że państwo członkowskie może nakładać na operatorów telekomunikacyjnych obowiązek uiszczenia rocznej składki, takiej jak ta przewidziana w art. 5 de la Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (hiszpańskiej ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r. o finansowaniu Corporación de Radio y Televisión Española), w celu wsparcia finansowania Corporación [de Radio y Televisión Española], zważywszy na pozytywny wpływ nowych przepisów dotyczących sektora telewizyjnego i audiowizualnego na sektor telekomunikacyjny, a w szczególności biorąc pod uwagę rozszerzenie usług stacjonarnego i mobilnego łącza szerokopasmowego, a także zaprzestanie nadawania reklam i rezygnacji z treści płatnych lub warunkowego dostępu [do Corporación RTVE], biorąc pod uwagę jednocześnie występowanie następujących okoliczności:

- w nowej regulacji prawnej nie uzasadniono, że istnieje wspomniany pozytywny wpływ, bezpośredni lub pośredni, na ww. przedsiębiorstwa ani nie wykazano tego w odniesieniu do rozpatrywanego roku;
- wysokość tej składki została ustalona na poziomie 0,9 %, ujętych w danym roku dochodów operacyjnych brutto, nie zaś na podstawie dochodów uzyskiwanych ze świadczenia usług audiowizualnych i usług w zakresie reklamy, wzrostu skali świadczenia tych usług lub zysku osiąganego z prowadzenia tej działalności; należy przy tym uwzględnić, że wspomniana składka stanowi opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy nr 8/2009 w jego pierwotnym brzmieniu i może być nieuzasadniona w odniesieniu do rozpatrywanej usługi audiowizualnej, a [wspomniany art. 5] stanowi podstawę oddalania żądań zwrotu nienależnie uiszczonych kwot i korekty deklaracji podatkowych, które to żądania zostały podniesione przez skarżącą w zaskarżonej decyzji w ramach niniejszej skargi administracyjnej?

2. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za proporcjonalną składkę, której uiszczenie jest wymagane od przedsiębiorstw telekomunikacyjnych prowadzących działalność w Hiszpanii na obszarze większym niż jedna wspólnota autonomiczna, biorąc pod uwagę ustanowione w art. 5 ustawy nr 8/2009 szczegółowe zasady jej obliczania?

3. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 oraz w załączniku do dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za przejrzystą składkę, której wymóg uiszczenia ustanowiony został w art. 5 ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r., jeżeli nie wiadomo, jaką konkretnie działalność prowadzi Corporación de Radio y Televisión Española w ramach świadczenia usługi powszechnej lub usługi publicznej?

(¹) Dz.U. 2002, L 108, s. 21, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 29 s. 337-348.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 14 lutego 2018 r. – Vodafone España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo
Central (TEAC)**

(Sprawa C-121/18)

(2018/C 161/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone España S.A.U.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (¹) może być interpretowany w ten sposób, że państwo członkowskie może nakładać na operatorów telekomunikacyjnych obowiązek uiszczenia rocznej składki, takiej jak ta przewidziana w art. 5 de la Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (hiszpańskiej ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r. o finansowaniu Corporación de Radio y Televisión Española), w celu wsparcia finansowania Corporación [de Radio y Televisión Española], zważywszy na pozytywny wpływ nowych przepisów dotyczących sektora telewizyjnego i audiowizualnego na sektor telekomunikacyjny, a w szczególności biorąc pod uwagę rozszerzenie usług stacjonarnego i mobilnego łącza szerokopasmowego, a także zaprzestanie nadawania reklam i rezygnacji z treści płatnych lub warunkowego dostępu [do Corporación RTVE], biorąc pod uwagę jednocześnie występowanie następujących okoliczności:

- w nowej regulacji prawnej nie uzasadniono, że istnieje wspomniany pozytywny wpływ, bezpośredni lub pośredni, na ww. przedsiębiorstwa ani nie wykazano tego w odniesieniu do rozpatrywanego roku;
- wysokość tej składki została ustalona na poziomie 0,9 %, ujętych w danym roku dochodów operacyjnych brutto, nie zaś na podstawie dochodów uzyskiwanych ze świadczenia usług audiowizualnych i usług w zakresie reklamy, wzrostu skali świadczenia tych usług lub zysku osiąganego z prowadzenia tej działalności; należy przy tym uwzględnić, że wspomniana składka stanowi opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy nr 8/2009 w jego pierwotnym brzmieniu i może być nieuzasadniona w odniesieniu do rozpatrywanej usługi audiowizualnej, a [wspomniany art. 5] stanowi podstawę oddalania żądań zwrotu nienależnie uiszczonych kwot i korekty deklaracji podatkowych, które to żądania zostały podniesione przez skarżącą w zaskarżonej decyzji w ramach niniejszej skargi administracyjnej?

2. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za proporcjonalną składkę, której uiszczenie jest wymagane od przedsiębiorstw telekomunikacyjnych prowadzących działalność w Hiszpanii na obszarze większym niż jedna wspólnota autonomiczna, biorąc pod uwagę ustanowione w art. 5 ustawy nr 8/2009 szczegółowe zasady jej obliczania?

3. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 oraz w załączniku do dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za przejrzystą składkę, której wymóg uiszczenia ustanowiony został w art. 5 ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r., jeżeli nie wiadomo, jaką konkretnie działalność prowadzi Corporación de Radio y Televisión Española w ramach świadczenia usługi powszechnej lub usługi publicznej?

(¹) Dz.U. 2002, L 108, s. 21, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 29 s. 337-348.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-692/15
HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH/ Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 lutego
2018 r., HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH**

(Sprawa C-123/15 P)

(2018/C 161/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (przedstawiciel: M. Schlingmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-692/15 HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH/Rada Unii Europejskiej;
- nakazanie Radzie Unii Europejskiej:
 1. zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie odszkodowania w wysokości 2 516 221,50 EUR tytułem naprawienia szkody i zadośćuczynienia z powodu krzywdy poniesionych w następstwie umieszczenia jej nazwy w wykazie osób, podmiotów i organów figuruje w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 423/2007 (¹) i w załączniku VIII do rozporządzenia (UE) nr 961/2010 (²);
 2. zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie odsetek za zwłokę zgodnie ze stopą procentową stosowaną przez Europejski Bank Centralny (EBC) do podstawowych operacji refinansowania, powiększoną o dwa punkty procentowe od dnia 17 października 2015 r. do dnia całkowitej zapłaty;
 3. pokrycia kosztów postępowania, w szczególności kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swój środek zaskarżenia na naruszeniu przez Sąd prawa Unii.

Podnosi ona w szczególności następujące naruszenia prawa Unii:

- Uwzględniając na korzyść Rady Unii Europejskiej okoliczności i informacje, które Rada przedstawiła dopiero po przyjęciu środków niezgodnych z prawem, w tym, w części, dopiero w toku postępowania w sprawie skargi, Sąd błędnie przyjął nieprawidłowy moment, w odniesieniu do którego należało dokonać oceny..
- Sąd błędnie stwierdził, że istniały poszlaki pozwalające uznać za co najmniej wiarygodne, że wnosząca odwołanie „pozostawała w posiadaniu lub pod kontrolą innego podmiotu [w tym wypadku IRISL]”. W szczególności Sąd zastosował błędne kryterium oceny i niesłusznie uwzględnił przedstawione przez Radę informacje, których nie posiadała ona w momencie dokonywania oceny. Sąd nie ustalił także stopnia (rzekomej) kontroli ani jej intensywności i dokonał błędnej oceny poszlak.

- Sąd błędnie stwierdził, że rozporządzenie nr 668/2010 – w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej – jest zgodne z prawem.
- Sąd błędnie stwierdził, że niewystarczający charakter uzasadnienia środków przyjętych wobec wnoszącej odwołanie nie może co do zasady doprowadzić do powstania odpowiedzialności Unii i błędnie zaniechał rozpatrzenia naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2007, L 103, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 grudnia 2017 r. w sprawie T-728/16,
Tuerck / Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2018 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-132/18 P)

(2018/C 161/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin, L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Sabine Tuerck

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. w sprawie Tuerck/Komisja;
- Oddalenie skargi w pierwszej instancji;
- Obciążenie drugiej strony odwołania kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- Obciążenie S. Tuerck kosztami postępowania niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do procedur przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych w krajowym zakładzie do systemu emerytalnego urzędników Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii, pierwszy zarzut odwołania dotyczy naruszenia przez Sąd orzecznictwa Trybunału wypracowanego w sprawie *Radek Časta* (wyrok z dnia 5 grudnia 2013 r., C-166/12, pkt 24, 28 i 31), zgodnie z którym czynność polegająca na przeliczeniu wartości kapitałowej praw do emerytury nabytych w systemie krajowym na lata zaliczane do okresu uprawniającego do emerytury w systemie emerytalnym Unii podlega prawu Unii. Czynność ta obejmuje uwzględnienie waloryzacji kapitału między wnioskiem a chwilą faktycznego transferu, przewidzianą przez regulamin pracowniczy. Sąd popełnił naruszenie prawa, ponieważ uznał, że Komisja nie miała uprawnienia do dokonania odliczenia waloryzacji kapitału między dniem zarejestrowania wniosku o przeniesienie a faktycznym transferem kapitału. Uznając, że Komisja nie ma kompetencji do dokonania takich odliczeń, Sąd naruszył art. 11 ust. 2 akapit 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, pominiął fakt uznanych w tym artykule kompetencji Komisji oraz naruszył prawo.

Drugi zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, iż uznano, że odliczenia waloryzacji kapitału można dokonać według innej stopy, niż ta przewidziana przez regulamin pracowniczy, i wyłącznie na podstawie podlegającego przeniesieniu kapitału. Tymczasem odliczenia waloryzacji kapitału należy dokonywać zgodnie z regulaminem pracowniczym, który wymaga przestrzegania równowagi aktuarialnej i w tym celu przewiduje stosowanie stopy wynoszącej 3,1 %. Ponadto, odnosząc się do kwoty „podlegającej przeniesieniu”, podczas gdy w art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego mowa jest o tym, że przekształcenie kwot stanowiących uprawnienia emerytalne zainteresowanego na lata służby uprawniające do emerytury powinno nastąpić na podstawie faktycznego przeniesienia, Sąd naruszył te przepisy i nie zastosował się do wyroku Sądu wydanego w odwołaniu w dniu 13 października 2015 r. w sprawie *Komisja / Verile i Gjergj* (T-104/14 P).

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, że ogólnym przepisom wykonawczym wydanym przez Komisję w celu wykonania regulaminu pracowniczego przyznano pierwszeństwo przed samym regulaminem pracowniczym, który jest normą wyższego rzędu, oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W pierwszej części trzeciego zarzutu Komisja utrzymuje, że Sąd nadał ogólnym przepisom wykonawczym wykładnię niezgodną z brzmieniem przepisu regulaminu pracowniczego, które te OPW mają wykonywać, oraz naruszył zasadę, zgodnie z którą regulamin pracowniczy, zinterpretowany w wyroku Trybunału *Radek Casta*, nie pozwala na przekształcenie w lata służby uprawniające do emerytury kwot, które nie stanowią rzeczywistych uprawnień emerytalnych. W drugiej części zarzutu trzeciego Komisja podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, ponieważ na podstawie sprzecznej motywacji uznał, że krajowy zakład wykazał waloryzację kapitału między datą złożenia wniosku a datą faktycznego transferu.

Czwarty zarzut dotyczy oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, które popełnił Sąd, gdy ustalił istnienie bezpodstawnego wzbogacenia, które nie miało miejsca. Po pierwsze, Sąd uważa, że bezpodstawne wzbogacenie ma miejsce przy zamianie w lata służby uprawniające do emerytury jedynie części przeniesionego kapitału, podczas gdy przeniesienie ocenia się na chwilę złożenia wniosku o przeniesienie, a następnie postępuje się według systemu funduszy „referencyjnych” opartego na systemie kapitalizacji. W drugiej części zarzutu czwartego Komisja podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia: Sąd stwierdził bezpodstawne wzbogacenie, nie tłumacząc zasadności tego ustalenia w świetle argumentu Komisji, iż kwota wykraczająca poza zastosowanie stopy 3,1 % została danemu urzędnikowi zwrócona.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 lutego 2018 r. – Skype Communications Sàrl / Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Sprawa C-142/18)

(2018/C 161/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skype Communications Sàrl

Strona pozwana: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Pytania prejudycjalne

1. Czy definicję usługi łączności elektronicznej określoną w art. 2 c) dyrektywy 2002/21/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej⁽¹⁾, ze zmianami, należy rozumieć w ten sposób, że udostępnianą za pośrednictwem oprogramowania i zakańczaną w publicznej komutowanej sieci telefonicznej usługę połączeń głosowych VoIP z numerem stacjonarnym lub komórkowym krajowego planu numeracji (w standardzie E.164) należy uznać za usługę łączności elektronicznej niezależnie od tego, czy usługa dostępu do internetu, poprzez którą użytkownik ma dostęp do wspomnianej usługi połączeń VoIP, sama w sobie stanowi już usługę łączności elektronicznej, podczas gdy dostawca oprogramowania udostępnia tę usługę za wynagrodzeniem i zawiera umowy z dostawcami usług telekomunikacyjnych uprawnionymi do przekazywania i zakańczania połączeń do publicznej komutowanej sieci telefonicznej, które umożliwiają zakańczanie połączeń z numerem stacjonarnym lub komórkowym krajowego planu numeracji?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: czy odpowiedź ta pozostanie niezmieniona po wzięciu pod uwagę okoliczności, że funkcja oprogramowania umożliwiającego połączenia głosowe jest tylko jedną z jego funkcji, bez której to oprogramowanie może być używane?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na dwa pierwsze pytania: czy odpowiedź na pierwsze pytanie pozostanie niezmieniona po wzięciu pod uwagę okoliczności, że dostawca tej usługi przewiduje w swoich warunkach ogólnych, iż nie ponosi wobec klienta końcowego odpowiedzialności za przekazywanie sygnałów?
4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na trzy pierwsze pytania: czy odpowiedź na pierwsze pytanie pozostanie niezmieniona po wzięciu pod uwagę okoliczności, że ta świadczona usługa odpowiada również definicji „usługi społeczeństwa informacyjnego”?

(¹) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 029 s. 349-366).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 23 lutego 2018 r. – Regards Photographiques SARL / Ministre de l'Action et des Comptes
publics**

(Sprawa C-145/18)

(2018/C 161/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Regards Photographiques SARL

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- Czy przepisy art. 103 i 311 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. (¹) oraz pkt 7 części A załącznika IX do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wymagają one jedynie, aby fotografie zostały wykonane przez autora, drukowane przez niego lub pod jego nadzorem, sygnowane i numerowane oraz wykonane w liczbie ograniczonej do trzydziestu egzemplarzy we wszelkich formatach i na wszelkich możliwych nośnikach, by fotografie te mogły podlegać obniżonej stawce podatku od wartości dodanej?
- W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy mimo to państwa członkowskie są uprawnione do wykluczenia z obniżonej stawki podatku od wartości dodanej fotografii, które ponadto nie mają charakteru artystycznego?
- W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie dalsze przesłanki powinny spełniać fotografie, aby mogły podlegać obniżonej stawce podatku od wartości dodanej? Czy w szczególności powinny one mieć charakter artystyczny?
- Czy przesłanki te należy interpretować w sposób jednolity w Unii Europejskiej, czy też przy odesłaniu do prawa poszczególnych państw członkowskich, zwłaszcza w dziedzinie własności intelektualnej?

(¹) Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Lisboa (Portugalia) w dniu 26 lutego 2018 r. – Agostinho da Silva Martins / Dekra Claims Services Portugal SA

(Sprawa C-149/2018)

(2018/C 161/45)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Lisboa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Agostinho da Silva Martins.

Strona pozwana: Dekra Claims Services Portugal SA.

Pytania prejudycjalne

- (a) Czy należy uznać, że system obowiązujący w Portugalii ma pierwszeństwo jako przepis bezwzględnie obowiązujący wymuszający swoje zastosowanie w rozumieniu art. 16 rozporządzenia „Rzym II”⁽¹⁾?
- (b) Czy przepis ten należy uważać za przepis prawa wspólnotowego regulujący kolizję przepisów w rozumieniu art. 27 rozporządzenia „Rzym II”?
- (c) Czy należy uznać, że do obywatela portugalskiego, który uczestniczył w wypadku drogowym w Hiszpanii, należy stosować zasady przedawnienia określone w art. 498 ust. 3 portugalskiego kodeksu cywilnego w rozumieniu art. 28 dyrektywy 2009/103/WE⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009, L 263, s. 11).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-52/16, Crédit mutuel Arkéa / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 23 lutego 2018 r. przez Crédit mutuel Arkéa

(Sprawa C-152/18 P)

(2018/C 161/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Crédit mutuel Arkéa (przedstawiciel: adwokat H. Savoie)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 13 grudnia 2017 r. (T-712/15), w którym Sąd oddalił wniosek Crédit mutuel Arkéa o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 października 2015 r. (ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/28) ustalając wymogi ostrożnościowe mające zastosowanie do Groupe Crédit mutuel

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty dotyczące:

- naruszenia prawa, ponieważ Sąd uznał, że art. 2 ust. 21 lit. c) rozporządzenia ramowego o jednolitym mechanizmie nadzorczym zezwala na to, by EBC ustanowił skonsolidowany nadzór nad instytucjami powiązanymi z organem centralnym, nawet jeśli nie ma on statusu instytucji kredytowej;
- błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, ponieważ Sąd uznał, że *Crédit mutuel* stanowi grupę nadzorowaną, w zakresie w jakim spełnia warunki określone w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-52/16, *Crédit mutuel Arkéa / Europejski Bank Centralny*, wniesione w dniu 23 lutego 2018 r. przez *Crédit mutuel Arkéa*

(Sprawa C-153/18 P)

(2018/C 161/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: *Crédit mutuel Arkéa* (przedstawiciel: adwokat H. Savoie)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 13 grudnia 2017 r. (T-52/16), w którym Sąd oddalił wniosek *Crédit mutuel Arkéa* o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 grudnia 2015 r. (ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/40) ustalającą wymogi ostrożnościowe mające zastosowanie do *Groupe Crédit mutuel*

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty dotyczące:

- naruszenia prawa, ponieważ Sąd uznał, że art. 2 ust. 21 lit. c) rozporządzenia ramowego o jednolitym mechanizmie nadzorczym zezwala na to, by EBC ustanowił skonsolidowany nadzór nad instytucjami powiązanymi z organem centralnym, nawet jeśli nie ma on statusu instytucji kredytowej;
- błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, ponieważ Sąd uznał, że *Crédit mutuel* stanowi grupę nadzorowaną, w zakresie w jakim spełnia warunki określone w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Ilmārs Rimšēvičs / Republika Łotewska**(Sprawa C-202/18)**

(2018/C 161/48)

*Język postępowania: łotewski***Strony***Strona skarżąca:* Ilmārs Rimšēvičs (przedstawiciele: S. Vārpiņš, I. Pazare, M. Kvēps, adwokaci)*Strona pozwana:* Republika Łotewska**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie bezprawności odwołania ze stanowiska Prezesa Banku Łotewskiego poprzez decyzję przyjętą przez Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (urząd zapobiegania i zwalczania korupcji) w imieniu Republiki Łotewskiej w dniu 19 lutego 2018 r. w sprawie zastosowania środków zabezpieczających;
- stwierdzenie bezprawności środka zabezpieczającego w postaci odebrania prawa do wykonywania zawodu – w drodze którego zakazano wykonywania funkcji Prezesa Banku Łotewskiego i wykonywania praw przysługujących mu z tego tytułu – co nastąpiło w drodze decyzji wydanej przez urząd zapobiegania i zwalczania korupcji w imieniu Republiki Łotewskiej w dniu 19 lutego 2018 r. w sprawie zastosowania środków zabezpieczających;
- stwierdzenie bezprawności ograniczeń w wykonywaniu funkcji członka Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego i praw przysługujących mu z tego tytułu, które to ograniczenia zostały nałożone w wyniku decyzji przyjętej przez urząd zapobiegania i zwalczania korupcji w imieniu Republiki Łotewskiej w dniu 19 lutego 2018 r. w sprawie zastosowania środków zabezpieczających.

Zarzuty i główne argumenty

1. Skarżący wnosi skargę na bezprawną decyzję wydaną w dniu 19 lutego przez łotewski organ, do którego należą śledztwa – urząd zapobiegania i zwalczania korupcji, wchodzący w skład struktury władzy wykonawczej – poprzez którą został on odwołany z funkcji Prezesa Banku Łotewskiego na czas nieokreślony. Decyzja o odwołaniu została przyjęta w imieniu państwa łotewskiego. W wyniku jego odwołania z funkcji Prezesa Banku Łotewskiego skarżący został również odwołany ex officio z funkcji członka Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego.
2. Poprzez odwołanie skarżącego zostały popełnione co najmniej wskazane poniżej naruszenia prawa.
3. Po pierwsze, odwołując skarżącego z funkcji Prezesa Banku Łotewskiego i z funkcji członka Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego naruszono art. 14 ust. 2 protokołu nr 4 do traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie statutu europejskiego systemu banków centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, ponieważ w chwili jego odwołania nie została spełniona żadna z przesłanek wymienionych we wspomnianym artykule dla ustania funkcji prezesa krajowego banku centralnego (a mianowicie, że prezes przestał spełniać warunki wymagane dla pełnienia jego funkcji lub że dopuścił się poważnego uchybienia).
4. Po drugie, poprzez odwołanie skarżącego z funkcji Prezesa Banku Łotewskiego naruszono również art. 22 likums „Par Latvijas Banku” (ustawy o Banku Łotewskim), to jest aktu prawnego, w drodze którego dokonuje się implementacji traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W chwili przyjęcia wspomnianej decyzji nie została spełniona żadna z przesłanek ustanowionych w przedmiotowym artykule w celu odwołania Prezesa Banku Łotewskiego (w pierwszej kolejności, dymisja zainteresowanego, w drugiej, przesłanka ustanowiona w art. 14 ust. 2 statutu europejskiego systemu banków centralnych i Europejskiego Banku Centralnego dotycząca dopuszczenia się poważnego uchybienia, w którym to przypadku Parlament może zadecydować o odwołaniu Prezesa Banku Łotewskiego po wyroku skazującym, który stał się prawomocny; w trzeciej kolejności, pozostałe przesłanki ustanowione we wspomnianym artykule 14.2). Ponadto, pomimo że zgodnie z rzeczoną ustawą jedynym upoważnionym do dokonania odwołania Prezesa Banku Łotewskiego jest Parlament Republiki Łotewskiej, to nie Parlament dokonał odwołania skarżącego, lecz organ Republiki Łotewskiej zajmujący się śledztwami, który należy do struktury władzy wykonawczej.

5. Po trzecie, dokonując odwołania skarżącego z funkcji Prezesa Banku Łotewskiego, urząd zapobiegania i zwalczania korupcji zastosował błędną wykładnię prawa Unii stwierdzając, że skarżący nie działał w Radzie Prezesów Europejskiego Banku Centralnego w sposób niezależny i w interesie Europejskiego Banku Centralnego, lecz że wykonywał kompetencje Prezesa Banku Łotewskiego i działał w interesie ostatniego z wymienionych banków, Niemniej jednak art. 13 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi, że Europejski Bank Centralny jest instytucją Unii Europejskiej.

Przy wykonywaniu swoich funkcji urzędnicy Unii Europejskiej mogą wyłącznie wykonywać kompetencje przewidziane w przepisach Unii i mogą działać wyłącznie w interesie tych instytucji. To nie do prawa krajowego należy ustanowienie czynności, które należą do urzędników instytucji europejskich, z którego to względu przy wykonywaniu funkcji urzędnika instytucji Unii Europejskiej nie jest możliwe wykonywanie kompetencji przyznanych w drodze krajowych aktów prawnych.

Artykuł 130 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który gwarantuje niezależność Europejskiego Banku Centralnego, wyklucza, aby przy wykonywaniu funkcji członka Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego Prezes Banku Łotewskiego mógł działać jako przedstawiciel Banku Łotewskiego i działać (ściśle) w interesie tego banku lub w interesie Republiki Łotewskiej.

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Europejski Bank Centralny przeciwko Republika Łotewska

(Sprawa C-238/18)

(2018/C 161/49)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Zilioli, C. Kroppenstedt i K. Kaiser, pełnomocnicy, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, adwokat)

Strona pozwana: Republika Łotewska

Żądania strony skarżącej

Europejski Bank Centralny wnosi do Trybunału o:

- Wezwanie Republiki Łotewskiej, aby zgodnie z art. 24 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 62 regulaminu postępowania przed Trybunałem przedstawić wszelkie mające znaczenie informacje związane z toczącym się śledztwem prowadzonym przez Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (urząd zapobiegania i zwalczania korupcji) przeciwko Prezesowi Banku Łotewskiego.
- Stwierdzenie zgodnie z art. 14 ust. 2 statutu europejskiego systemu banków centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, że Republika Łotewska naruszyła zdanie drugie wspomnianego przepisu:
- poprzez odebranie mandatu Prezesowi Banku Łotewskiego przed wyrokiem skazującym wydanym przez niezależny sąd, który rozpoznał sprawę co do istoty, i
- skoro potwierdzają to okoliczności przedstawione przez Republikę Łotewską, w braku istnienia wyjątkowych okoliczności, które uzasadniałyby odebranie mandatu w niniejszej sprawie.
- Obciążenie Republiki Łotewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

EBC twierdzi, że Republika Łotewska naruszyła zdanie drugie wspomnianego art. 14 ust. 2 statutu europejskiego systemu banków centralnych i Europejskiego Banku Centralnego poprzez odebranie mandatu Prezesowi Banku Łotewskiego, stosując do niego tymczasowy środek zabezpieczający bez posiadania wyroku skazującego wydane przez niezawisły sąd, który zbadał sprawę co do istoty.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2017 r. – De Capitani / Parlament

(Sprawa T-540/15) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące trwającej procedury ustawodawczej — Rozmowy trójstronne — Podzielone na cztery kolumny tabele dotyczące propozycji rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego Europolu i uchylającego decyzje 2009/371/WSiSW i 2005/681/WSiSW — Częściowa odmowa dostępu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Artykuł 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Brak ogólnego domniemania odmowy dostępu do tabel podzielonych na cztery kolumny sporządzonych w ramach rozmów trójstronnych]

(2018/C 161/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Emilio De Capitani (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, J. Wolfhagen i E. Raedts)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo N. Görlitz, A. Troupiotis i C. Burgos, następnie N. Görlitz, C. Burgos i I. Anagnostopoulou, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Rebasti, B. Driessen i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy) i Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji A(2015) 4931 Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2015 r. o odmowie udzielenia skarżącemu pełnego dostępu do dokumentów LIBE-2013-0091-02 i LIBE-2013-0091-03

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego A(2015) 4931 z dnia 8 lipca 2015 r. w zakresie, w jakim odmówiono w niej udzielenia Emiliowi De Capitanemu pełnego dostępu do dokumentów LIBE-2013-0091-02 i LIBE-2013-0091-03.
- 2) Parlament pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Emilia De Capitaniego.
- 3) Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Stavitskiy / Rada(Sprawa T-242/16) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek uzasadnienia — Zarzut niezgodności z prawem — Proporcjonalność — Podstawa prawa — Oczywisty błąd w ocenie)

(2018/C 161/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward Stavitskiy (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey i D. Rovetta, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: V. Piessevaux i J. P. Hix, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo E. Paasivirta i S. Bartelt, następnie E. Paasivirta i L. Baumgart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 76) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 1) w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów objętych środkami ograniczającymi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Edward Stavitskiy pokryje własne koszty, a także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokryje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Šroubárna Ždánice / Rada(Sprawa T-442/16) ⁽¹⁾

[Wniosek o zwrot ceł antydumpingowych — Przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej lub wysyłanych z Malezji — Rozporządzenie (WE) nr 91/2009 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 723/2011 — Właściwość sądu krajowego — Brak właściwości Sądu]

(2018/C 161/52)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Šroubárna Ždánice a.s. (Kyjov, Republika Czeska) (przedstawiciel: M. Osladil, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: H. Marcos Fraile i A. Westerhof Löfflerová, pełnomocnicy, wspierani przez N. Tuominen, adwokata)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i P. Němečková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zwrot ceł antydumpingowych i odsetek, które skarżąca, rzekomo nienależnie, zapłaciła czeskim organom celnym w wyniku przyjęcia rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 723/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. 2011, L 194, s. 6) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 (Dz.U. 2012, L 275, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona ze względu na brak właściwości Sądu do jej rozpoznania.
- 2) Šroubárna Ždánice a.s. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – HJ/EMA

(Sprawa T-579/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel tymczasowy — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Artykuł 8 akapit pierwszy WZIP — Przekształcenie umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Oczywisty błąd w ocenie — Obowiązek staranności — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do bycia wysłuchanym — Sprawozdanie z oceny — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2018/C 161/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HJ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: F. Cooney i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów A. Duron i D. Waelbroeck)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącej za okres od dnia 16 lutego do dnia 31 grudnia 2014 r., decyzji EMA z dnia 1 kwietnia 2015 r. o nieprzedłużeniu umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego i dwóch decyzji z dnia 26 października 2015 r. odrzucających zażalenia skarżącej na oba te akty, a po drugie, o uzyskanie odszkodowania za szkodę, którą skarżąca w swej ocenie poniosła.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HJ zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-8/16 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Argyraki/Komisja**(Sprawa T-734/16) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Obliczanie lat służby zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury — Uwzględnienie okresów służby przepracowanych w charakterze członka personelu pomocniczego — Przestanki — Podstawa prawna)****(2018/C 161/54)***Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Vassilia Argyraki (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo G. Berscheid, G. Gattinara i A.C. Simon, następnie G. Berscheid, G. Gattinara i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) w ramach Komisji z dnia 29 stycznia 2016 r., na mocy której Komisja odrzuciła wniosek skarżącej o zatwierdzenie okresów służby przepracowanych w charakterze członka personelu pomocniczego jako okresy ukończone w charakterze członka personelu tymczasowego przy obliczaniu jej uprawnień emerytalnych.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) w ramach Komisji Europejskiej z dnia 29 stycznia 2016 r., na mocy której Komisja odrzuciła wniosek Vassilii Argyraki o zatwierdzenie okresów służby przepracowanych w charakterze członka personelu pomocniczego jako okresy ukończone w charakterze członka personelu tymczasowego przy obliczaniu jej uprawnień emerytalnych.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 12.12.2016.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Safe Skies / EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK)(Sprawa T-60/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku towarowego — Słowny unijny znak towarowy TSA LOCK — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (CE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 161/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Safe Skies LLC (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat V. Schwepler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Travel Sentry, Inc. (Windermere, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. L. Gracia Albero i V. Torelli)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 listopada 2016 r. (sprawa R 233/2016-4), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Safe Skies a Travel Sentry.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Safe Skies LLC pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Webgarden / EUIPO (Dating Bracelet)(Sprawa T-272/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Dating Bracelet — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Wcześniejsza praktyka EUIPO — Równość traktowania — Pewność prawa]}

(2018/C 161/56)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Webgarden Szolgálató és Kereskedelmi Kft. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat G. Jambrik)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: P. Sipos, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 marca 2017 r. (sprawa R 658/2016-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego Dating Bracelet jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Webgarden Szolgálató és Kereskedelmi Kft. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Aurora Group Danmark / EUIPO – Retail Distribution (PANZER)

(Sprawa T-246/16) ⁽¹⁾

**Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku —
Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania**

(2018/C 161/57)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Aurora Group Danmark A/S (Ballerup, Dania) (przedstawiciel: adwokat L. Elmgård Sørensen,)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo D. Gaja, następnie T. Frydendahl i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Retail Distribution ApS (Hinnerup, Dania) (przedstawiciel: adwokat E. A. Skovbo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 marca 2016 r. (sprawa R 447/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Retail Distribution a Aurora Group Denmark.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Aurora Group Danmark A/S i Retail Distribution ApS pokrywają własne koszty oraz każda z nich połowę kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Disney Enterprises / EUIPO – Di Molfetta (DiSNEY FROZEN)

(Sprawa T-567/17) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)

(2018/C 161/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Disney Enterprises, Inc. (Burbank, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Markakis i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również: Fabio Di Molfetta (Bisceglie, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 maja 2017 r. (sprawa R 2342/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Fabiem Di Molfettem a Disney Enterprises, Inc.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Disney Enterprises, Inc. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Comune di Milano / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa T-46/18) ⁽¹⁾

(Stwierdzenie niewłaściwości)

(2018/C 161/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Comune di Milano (Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Sciaudone i M. Condinanzi)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Rebasti, M. Bauer i F. Florindo Gijón, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Rady wydanej na 3579-tym spotkaniu w składzie „Sprawy Ogólne” w dniu 20 listopada 2017 r., dotyczącej wyboru nowej siedziby Europejskiej Agencji Leków (EMA), w zakresie, w jakim decyzja ta wyznacza Amsterdam jako nową siedzibę EMA.

Sentencja

- 1) Sąd stwierdza swoją niewłaściwość w sprawie T-46/18 w celu umożliwienia Trybunałowi rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi.
- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożonych przez Królestwo Niderlandów i Regione Lombardia nastąpi w terminie późniejszym.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 12.3.2018

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – VI/Komisja**(Sprawa T-109/18)**

(2018/C 161/60)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* VI (przedstawiciele: adwokaci G. Pandey i V. Villante)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- w pierwszej kolejności, w razie potrzeby, stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 277 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) z dnia 14 listopada 2017 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej, złożone w dniu 13 lipca 2017 r., wraz z odrzuceniem wniosku strony skarżącej o odszkodowanie w wysokości 50 000 EUR;
- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji EPSO z dnia 19 kwietnia 2017 r. oddalającej jej wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji komisji konkursowej o niedopuszczeniu do kolejnego etapu konkursu;
- po trzecie, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 6 lutego 2016 r. na koncie internetowym EPSO o niewpisaniu strony skarżącej na wstępną listę kandydatów wybranych do celów konkursu EPSO/AD/323/16;
- po czwarte, stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/323/16, opublikowanego w dniu 26 maja 2016 r. oraz w całości sporządzonej w jego wyniku wstępnej listy urzędników wybranych do wzięcia udziału w ww. konkursie;
- zasądzenie odszkodowania na rzecz strony skarżącej w wysokości 50 000 EUR za szkodę poniesioną w jej ocenie w wyniku ww. zaskarżonych decyzji, które są jej zadaniem niezgodne z prawem;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnionego przez EPSO/komisję konkursową oczywistego błędu w ocenie doświadczenia zawodowego strony skarżącej, a ponadto naruszenia załącznika III do spornego ogłoszenia o konkursie wymieniającego wymagane doświadczenie zawodowe.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym, a także, naruszenia obowiązku uzasadnienia i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia nr 1/58 ⁽¹⁾, naruszenia art. 1d i 28 regulaminu pracowniczego oraz art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do tych rozporządzeń, a także naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U., polskie wydanie specjalne: Rozdział 01 Tom 001 P. 3 – 3).

**Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2018 – Tomasz KawałkoTroveum/EUIPO – Ferrero
(KINDERPRAMS)**

(Sprawa T-115/18)

(2018/C 161/61)

Język skargi: Polski

Strony

Strona skarżąca: Tomasz KawałkoTroveum (Gdynia, Polska) (przedstawiciel: P. Moksa, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ferrero SpA (Alba, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „KINDERPRAMS” – zgłoszenie nr 12 916 961

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2018 r. w sprawie R 1112/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zarejestrowanie znaku towarowego KINDERPRAMS;
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz skarżącego.

Podniesione zarzuty

Naruszenie artykułu 8(1) (b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – HMV (Brands) / EUIPO – Our Price Records (OUR PRICE))

(Sprawa T-129/18)

(2018/C 161/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: HMV (Brands) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Hicks i N. Zweck, barristers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Our Price Records Ltd (Londyn)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Our Price Records Ltd

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „OUR PRICE” – zgłoszenie nr 13 636 998

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie R 838/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
 - obciążenie Our Price Records Limited – jeżeli wstąpi do sprawy w charakterze interwenienta – kosztami postępowania;
- ORAZ EWENTUALNIE
- dopuszczenie sprzeciwu HMV w całości;
- ALBO
- w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – LMP Lichttechnik Vertriebs / EUIPO (LITECRAFT)

(Sprawa T-140/18)

(2018/C 161/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: LMP Lichttechnik Vertriebs GmbH (Ibbenbüren, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Plegge)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „LITECRAFT” – zgłoszenie nr 15 282 635

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 stycznia 2018 r. w sprawie R 699/2017-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Société générale/EBC**(Sprawa T-143/18)**

(2018/C 161/64)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Société générale (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Gosset Grainville, M. Trabucchi i P. Kupka, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 5 decyzji EBC nr ECB/SSM/2017 – O2RNE8IBXP4R0TD8PU41/174 z dnia 19 grudnia 2017 r. oraz art. 3 Załącznika A do tej decyzji, w zakresie w jakim przewidują one działania, jakie mają zostać podjęte w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań płatniczych dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji;
- obciążenie EBC w całości kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej do wydania zaskarżonej decyzji. Zdaniem strony skarżącej EBC nie ma kompetencji do ustanowienia wymogu ostrożnościowego o zakresie ogólnym i nie dokonał ogólnej oraz szczegółowej oceny sytuacji strony skarżącej, jak wymagają tego właściwe przepisy.
 2. Zarzut drugi dotyczący błędu co do prawa, jakim obarczona jest zaskarżona decyzja, w zakresie w jakim EBC dokonał błędnej interpretacji przepisów prawa Unii ustanawiających możliwość zastosowania przez instytucje kredytowe nieodwołalnych zobowiązań płatniczych i w ten sposób pozbawił te przepisy skuteczności (effet utile).
 3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistym błędem w ocenie ryzyk jakoby spowodowanych przez nieodwołalne zobowiązania płatnicze w świetle art. 16 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).
 4. Zarzut czwarty dotyczący braku uzasadnienia, albowiem EBC podlega obowiązкови pełniejszego uzasadnienia a zaskarżona decyzja jest uzasadniona w sposób niewystarczający.
-

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Crédit Agricole i in. / EBC**(Sprawa T-144/18)**

(2018/C 161/65)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Crédit Agricole SA (Montrouge, Francja) i 69 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i P. Kupka)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 9 decyzji EBC nr ECB/SSM/2017 – 969500TJ5KRTCJQWXH05/380 z dnia 19 grudnia 2017 oraz art. 3 załącznika A do niej w zakresie w jakim przewidują one działania, jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- Obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty co do istoty identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-143/18, Société generale/ECB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Confédération nationale du Crédit mutuel i in. / EBC**(Sprawa T-145/18)**

(2018/C 161/66)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Confédération nationale du Crédit mutuel (Paryż, Francja) i 37 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i P. Kupka)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 8 decyzji EBC nr ECB/SSM/2017 – 9695000CG7B84NLR5984/207 z dnia 19 grudnia 2017 r., w zakresie w jakim przewiduje on działania, jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- Obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty co do istoty identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-143/18, Société generale/ECB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – BPCE i in. / EBC**(Sprawa T-146/18)**

(2018/C 161/67)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: BPCE (Paryż, Francja) i 36 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i P. Kupka)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 4 decyzji EBC nr ECB/SSM/2017 – 9695005MSX1OYEMGDF46/338 (łącznie z załącznikiem) z dnia 19 grudnia 2017 w zakresie w jakim przewiduje on działania, jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- Obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty co do istoty identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-143/18, Société generale/ECB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Arkéa Direct Bank i in. / EBC**(Sprawa T-149/18)**

(2018/C 161/68)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Arkéa Direct Bank (Puteaux, Francja), Caisse de Bretagne de Crédit Mutuel Agricole (Le Relecq Kerhuon, Francja), Crédit Mutuel Arkéa (Le Relecq Kerhuon), Crédit foncier et communal d'Alsace et de Lorraine-banque (Strasbourg, Francja), Fédéral Finance (Le Relecq Kerhuon), Arkéa Home Loans SFH (Brest, Francja), Arkéa Banking Services (Paryż, Francja), Arkéa Public Sector SCF (Le Relecq Kerhuon), Arkéa Banque Entreprises et Institutionnels (Le Relecq Kerhuon), Keytrade Bank Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i P. Kupka)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 8 decyzji EBC nr ECB/SSM/2017 – 9695000CG7B84NLR5984/207 z dnia 19 grudnia 2017 w zakresie w jakim przewiduje on działania, jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- Obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty co do istoty identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-143/18, Société generale/ECB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – BNP Paribas / EBC**(Sprawa T-150/18)**

(2018/C 161/69)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i P. Kupka)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Częściowe stwierdzenie nieważności art. 9 decyzji EBC nr ECB/SSM/2017 – R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/248 z dnia 19 grudnia 2017 r., w zakresie w jakim nakazuje on odliczenie nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Single Resolution Fund, SRF), krajowych funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz krajowych systemów gwarancji depozytów kapitału podstawowego Tier I, na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej i skonsolidowanej, a w szczególności ust. 9.1, 9.2 i 9.3;
- Obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja nie ma podstaw prawnych, ponieważ EBC skorzystał ze swoich uprawnień w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego w celu ustanowienia środka o charakterze generalnym, leżącym w kompetencji prawodawcy, oraz przekroczył uprawnienia nadane mu przez art. 4 ust. 1 lit. f) i art. 16 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).
2. Zarzut drugi, oparty na okoliczności, że zaskarżona decyzja jest obciążona naruszeniem prawa, ponieważ EBC dokonał wykładni sprzecznej z zamiarem prawodawcy, który wydał akty prawa Unii zezwalające instytucjom kredytowym na korzystanie z nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty w celu spełnienia części swoich zobowiązań wobec krajowych funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz krajowych systemów gwarancji depozytów, pozbawiając w ten sposób rozpatrywane przepisy ich effet utile (skuteczności). EBC oparł ponadto swą decyzję na błędnym rozumieniu europejskich i transponujących krajowych ram prawnych mających zastosowanie do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty, dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja oparta jest na błędzie w ocenie i narusza zasadę dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2018 – Legutko i Poręba przeciwko Parlamentowi**(Sprawa T-156/18)**

(2018/C 161/70)

*Język postępowania: Polski***Strony**

Strona skarżąca: Ryszard Antoni Legutko (Morawica, Polska), Tomasz Piotr Poręba (Mielec, Polska) (przedstawiciel: M. Mataczyński, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła art. 130 Regulaminu wewnętrznego Parlamentu Europejskiego oraz postanowienia Załącznika II do tego Regulaminu przez zaniechanie przekazania Radzie Unii Europejskiej pytania pisemnego, złożonego przez posłów do Parlamentu Europejskiego w ramach postępowania zarejestrowanego pod nr P-003358/17;
- zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do przekazania pytania pisemnego zarejestrowanego pod sygnaturą nr P-003358/17 do właściwej instytucji, jaką jest Rada Unii Europejskiej;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut dotyczący zaniechania działania przez Parlament Europejski polegającego na przekazaniu właściwej i wskazanej przez skarżących instytucji pytania pisemnego, wniesionego w dniu 16 maja 2017 r. przez posłów do Parlamentu Europejskiego Ryszarda Legutkę oraz Tomasza Porębę.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Amisi Kumba / Rada**(Sprawa T-163/18)**

(2018/C 161/71)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Gabriel Amisi Kumba (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 2 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 2 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony, w tym naruszenia obowiązku uzasadnienia pozwalającego na uzasadnienie przyjętych środków i zagwarantowanie skutecznej ochrony sądowej, a także naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do udziału skarżącego w popełnieniu czynów stanowiących poważne naruszenia praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego, prawa własności i zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji Rady 2010/788/WPZiB z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga i uchylecia wspólnego stanowiska 2008/369/WPZiB (Dz.U. 2010, L 336, s. 30), zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2016/2231 z dnia 12 grudnia 2016 r. zmieniającą decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2016, L 336I, s. 7) oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2005, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kampete / Rada

(Sprawa T-164/18)

(2018/C 161/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ilunga Kampete (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 1 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 1 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kahimbi Kasagwe / Rada

(Sprawa T-165/18)

(2018/C 161/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Delphin Kahimbi Kasagwe (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 7 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 7 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Ilunga Luyoyo / Rada**(Sprawa T-166/18)**

(2018/C 161/74)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Ferdinand Ilunga Luyoyo (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 3 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 3 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kanyama / Rada**(Sprawa T-167/18)**

(2018/C 161/75)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Célestin Kanyama (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 4 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 4 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Numbi / Rada**(Sprawa T-168/18)**

(2018/C 161/76)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: John Numbi (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 5 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 5 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. a) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. a) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kibelisa Ngambasai / Rada**(Sprawa T-169/18)**

(2018/C 161/77)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Roger Kibelisa Ngambasai (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga w zakresie, w jakim pozostawia ona skarżącego pod nr 6 załącznika II do decyzji 2010/788/WPZiB i pod nr 6 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. a) decyzji 2010/788/WPZiB w brzmieniu zmienionym decyzją 2016/2231/ WPZiB i art. 2b ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1183/2005/WE

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w swej istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kande Mupompa / Rada**(Sprawa T-170/18)**

(2018/C 161/78)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Alex Kande Mupompa (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 10 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 10 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;

- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. Boshab / Rada

(Sprawa T-171/18)

(2018/C 161/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Évariste Boshab (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga w zakresie, w jakim pozostawia ona skarżącego pod nr 8 załącznika II do decyzji 2010/788/WPZiB i pod nr 8 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/WPZiB w brzmieniu zmienionym decyzją 2016/2231/ WPZiB i art. 2b ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1183/2005/WE

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w swej istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada lub do nich podobne

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Akili Mundos / Rada

(Sprawa T-172/18)

(2018/C 161/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Muhindo Akili Mundos (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 13 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 13 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Ramazani Shadary / Rada

(Sprawa T-173/18)

(2018/C 161/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Emmanuel Ramazani Shadary (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 15 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 15 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Mutondo / Rada**(Sprawa T-174/18)**

(2018/C 161/82)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Kalev Mutondo (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 16 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 16 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. c) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. c) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Ruhorimbere / Rada**(Sprawa T-175/18)**

(2018/C 161/83)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Éric Ruhorimbere (Mbujimayi, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 14 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 14 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;

- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Mende Omalanga / Rada

(Sprawa T-176/18)

(2018/C 161/84)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Lambert Mende Omalanga (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 12 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 12 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. a) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. a) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2018 r. – Kazembe Musonda / Rada

(Sprawa T-177/18)

(2018/C 161/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Claude Kazembe Musonda (Lubumbashi, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/2282 z dnia 11 grudnia 2017 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 11 załącznika II do decyzji Rady 2010/788/WPZiB i w pkt 11 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/ WPZiB, zmienionej decyzją 2016/2231/ WPZiB, oraz art. 2a ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1183/2005/WE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-163/18, Amisi Kumba/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – VJ/ ESDZ

(Sprawa T-180/18)

(2018/C 161/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VJ (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozliczenia przekazanego stronie skarżącej wiadomością elektroniczną od ESDZ z dnia 22 czerwca 2017 r. oraz, w razie potrzeby, rozliczenia wynagrodzenia, w którym została lub zostanie przyznana wypłata dodatku edukacyjnego dla dzieci strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zarzutu niezgodności z prawem, ze względu na to, że kwestionowana decyzja, notatka z dnia 15 kwietnia 2016 r., na której się ona opiera, oraz *Guidelines* ESDZ naruszają regulamin pracowniczy i załącznik X do niego.
2. Zarzut drugi dotyczący braku zgodności z prawem zaskarżonej decyzji indywidualnej. Zarzut ten składa się z pięciu części.
 - Część pierwsza dotycząca naruszenia zasad przezorności, uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa oraz naruszenia zasady dobrej administracji oraz praw nabytych strony skarżącej.

- Część druga dotycząca naruszenia zapewnień udzielanych przez ESDZ, niedobrej administracji oraz naruszenia zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań strony skarżącej.
- Część trzecia dotycząca naruszenia prawa do rodziny i prawa do edukacji.
- Część czwarta dotycząca naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji.
- Część piąta dotycząca braku wyważenia interesów i przestrzegania proporcjonalności przyjętego środka.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2018 r. – Multifit Tiernahrungs / EUIPO (TAKE CARE)

(Sprawa T-181/18)

(2018/C 161/87)

Język postępowania: niemiecki

Strona

Strona skarżąca: Multifit Tiernahrungs GmbH (Krefeld, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Weber i L. Thiel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „TAKE CARE” – zgłoszenie nr 16 254 898

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 stycznia 2018 r. w sprawie R 845/2017-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2018 r. – Lucchini / Komisja

(Sprawa T-185/18)

(2018/C 161/88)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Lucchini SpA (Livorno, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Belotti)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- po przyjęciu do wiadomości naruszeń stwierdzonych w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości, które to naruszenia doprowadziły do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. dotyczącej naruszenia art. 65 EWWiS (COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe do betonu – ponowne przyjęcie), stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 17 stycznia 2018 r. oraz jednocześnie nakazanie Komisji zwrotu na rzecz strony skarżącej bezprawnie wymierzonej i zapłaconej grzywny, wraz z narosłymi odsetkami;
- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 9 marca 2018 r. i nakazanie Komisji, by dopuściła stronę skarżącą do udziału w postępowaniu COMP/37.956, które zostało na nowo podjęte przez Komisję w celu zastosowania się do wyroków;
- ewentualnie, zasądzenie na rzecz strony skarżącej tytułem odszkodowania kwoty co najmniej 10 mln EUR lub innej kwoty, która zostanie ustalona w toku postępowania lub uznana przez Sąd za odpowiednią, aby należycie ukarać stwierdzone naruszenie art. 41 karty.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca przypomina, że Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. dotyczącej naruszenia art. 65 EWWiS (COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe do betonu) ⁽¹⁾ i wyjaśnia, że mimo tego stwierdzenia nieważności strona pozwana odmówiła dokonania na jej rzecz zwrotu zapłaconej grzywny i umożliwienia jej wzięcia udziału w postępowaniu administracyjnym, które zostało tymczasem na nowo otwarte.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10-14 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) ⁽²⁾, w szczególności prawa strony skarżącej do postępowania respektującego normy prawa, a przede wszystkim jej prawo do obrony.
 - W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że udział państw członkowskich w przesłuchaniach nie jest zwykłą formalnością, ponieważ organy ochrony konkurencji wchodzi w skład komitetu, z którym Komisja musi się skonsultować przed wydaniem jakiegokolwiek decyzji. Owe organy muszą zawsze brać udział w przesłuchaniach plenarnych, stanowiących kluczowy etap postępowania, w którego trakcie obrońcy koncentrują swoje wysiłki na obronie przedsiębiorstw w debacie kontryktoryjnej przed zarzutami stawianymi im przez Komisję.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawa do dobrej administracji.

⁽¹⁾ Wyroki z dnia 21 września 2017 r., Feralpi/Komisja (C-85/15 P, EU:C:2017:709), Ferriera Valsabbia/Komisja i Alfa Acciai/Komisja (C-86/15 P i C-87/15 P, EU:C:2017:717), Ferriere Nord/Komisja (C-88/15, EU:C:2017:716) i Riva Fire/Komisja (C-89/15 P, EU:C:2017:713).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 27.4.2004, s. 18.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Rietze / EUIPO – Volkswagen (Pojazdy)

(Sprawa T-191/18)

(2018/C 161/89)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rietze GmbH & Co. KG (Altdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Krogmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Volkswagen AG

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 762851-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie R 1203/2016-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej i unieważnienie wzoru wspólnotowego nr 762851-0001;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Rietze / EUIPO – Volkswagen (Pojazdy)

(Sprawa T-192/18)

(2018/C 161/90)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rietze GmbH & Co. KG (Altdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Krogmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Volkswagen AG

Sporny wzór: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską nr DM/073118-3

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie R 1244/2016-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej i unieważnienie międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską nr DM/073118-3;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002;
 - Naruszenie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL